

V L A A M S P A R L E M E N T



Zitting 1999-2000

29 juni 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de inplanting van een winkelcomplex te Moeskroen

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de aanleg van een containerpark in de gemeente Oostrozebeke

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de vergunningsplicht volgens het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de bouwvergunning voor de HST-werken

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de Europese richtlijn voor natuurbehoud

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de bevoorrading van vinken voor zangwedstrijden

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de sanering van de bedrijfsterreinen van JM Balmatt te Mol-Donk

Vraag om uitleg van de heer Didier Ramoudt tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de drinkwaterprijs

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 29 juni 2000

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.02 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de inplanting van een winkelcomplex te Moeskroen.

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbroeke tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de inplanting van een winkelcomplex te Moeskroen.

De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, met bijzonder vergaande schroom leid ik deze vraag in. Ik doe dit met schroom ten eerste omdat ik geen lid ben van deze commissie, maar ik blij ben dat ik hier mag functioneren.

Ten tweede ben ik wat beschroomd omdat het een op en top regionaal onderwerp is. Ik ben absoluut niet de gemandateerde die te pas en te onpas regionale dossiers aankaart. Ik ben echter wel gewonnen voor het gegeven van de regionale dispariteit en ben van mening dat iedere regio een maximum aan kansen moet kunnen krijgen, maar dan mogen er geen vertekeningen zijn. Ten derde ondervind ik wat schroom omdat het niet eens onze intrinsieke bevoegdheid is. Het is een interregionaal en internationaal thema met fricties. Ten vierde betoon ik schroom omdat deze vraag eerder al aan bod is gekomen in een vraag om uitleg van de heer Decaluwe. Vanuit de regio blijft men echter aandringen. Ik denk dat deze bezorgdheid rechtvaardigt om het probleem nog eens extra onder de aandacht te brengen.

Het gaat over de plannen van een werkelijk megalomaan shoppingcenter te Moeskroen, dicht bij Zuid-West-Vlaanderen en Nord-Pas-de-Calais. Bij mijn weten zijn er al meerdere zeer ruim bemeten distributiecentra in die streek. Men laat nu uitschijnen dat men met de opbrengst van het project aan stadsrenovatie zou doen.

Wat zorgt nu voor onbehagen in Zuid-West-Vlaanderen ? In het begin van de jaren negentig ging het in tegenstelling tot vandaag op economisch vlak bijlange niet schitterend in die streek. We werden toen nogal eens geconfronteerd met delocalisatie richting Henegouwen, waarbij met zware Europese en andere subsidies een lokmiddel werd gehanteerd met vergaande mogelijkheden tot concurrentievervalsing.

Het verhaal herhaalt zich nu op een meer subtiële manier. Er is geen delocalisatie van industriële aard meer, maar van commerciële aard. Ook hier weer wordt die vermoedelijk in mindere of meerdere mate gesubsidieerd. Het spanningsveld op de arbeidsmarkt met enerzijds tekorten in Zuid-West-Vlaanderen en anderzijds een enorm hoge werkloosheid in de regio van het noorden van Henegouwen, namelijk Moeskroen-Doornik, wordt nu aangegrepen om met dit megalomaan project de goegemeente te vertellen dat dit een herstructurering is. Dit is het echter helemaal niet. Als men de ambitie heeft om te herstructureren, kan men er alleen ja tegen zeggen. Dit is echter een vrij kunstmatig iets dat dan nog concurrentie met zich brengt voor de reeds bestaande zaken.

Als dit winkelcentrum er zou komen, zal dit voor overlast zorgen, is het niet op het vlak van milieu, dan wel op het vlak van mobiliteit of iets anders. Het is bevreedend : in Zuid-West-Vlaanderen zitten we met een schaarste aan gronden en aan arbeidskrachten, en enkele kilometers voorbij dit Texas van Vlaanderen woekert men op een bijna waanzinnige manier met de ruimte. Dit is concu-

Vandenbroeke

rentieverslensend en dient louter de commercie. Dit vraagt om aandacht.

Dit is een preventieve vraag. Het is beter te voorkomen dan te genezen. Mijnheer de minister, ik heb begrepen uit uw voorgaande antwoorden dat u overleg in het vooruitzicht stelt met uw administratie en met die van de zuiderburen, desgewenst ook met die van Nord-Pas-de-Calais. Ik waardeer dit, maar dit is misschien net niet genoeg.

Ik wil positief eindigen, want ik ben er zeker van dat dit soort interregionale dossiers vatbaar zijn voor herhaling. Is het niet mogelijk om tot een overlegsysteem onder gelijken te komen? Daar kunt u met uw collega's van Wallonië en Noord-Frankrijk dit soort zaken uitpraten.

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Ik sluit me aan bij de vraag van de heer Vandenbroeke, omdat ik denk dat deze aangelegenheid haaks staat op onze filosofie over ruimtelijke ordening. Wat overlast betekent voor het gebied zelf, kan een wegzuigeffect creëren op de omliggende streken. Ik zou de minister willen vragen om er bij de Waalse regering op aan te dringen om dat te voorkomen. Het Shoppingcenter in Wijnegem is een zeer goed voorbeeld dat aantoont wat zoiets kan betekenen voor streekontwikkeling – winst, maar ook verlies.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, zoals reeds op 23 december 1999 werd meegedeeld aan de heer Decaluwe werden in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen de grensoverschrijdende stedelijke netwerken geselecteerd omdat ze structuurbepalend zijn voor Vlaanderen. Er werd ook voorzien in de nadere uitwerking van de stedelijke netwerken.

Deze uitwerking moet leiden tot een ruimtelijk beleidskader voor afstemming en samenwerking tussen de stedelijke gebieden onderling en ook met het buitengebied in het stedelijk netwerk. Bij de uitwerking van de stedelijke netwerken is de afstemming en het structureel overleg met de andere betrokken bestuursniveaus binnen en buiten Vlaanderen essentieel. Uiteraard zal het Waals Gewest een belangrijke partner zijn bij de uitwerking van het grensoverschrijdend stedelijk netwerk Kortrijk-Rijsel-Roubaix-Tourcoing-Moeskroen. Tot

op vandaag werd deze uitwerking niet opgestart om de voor de hand liggende reden dat noodzakelijkerwijze eerst werk moet worden gemaakt van de afbakeningsprocessen, alvorens de mogelijkheid bestaat een ruimtelijk beleidskader te creëren tussen de stedelijke gebieden onderling.

Wat uw concrete vragen betreft, meld ik u dat tot op heden geen overleg heeft plaatsgehad met instanties van de Waalse regering over de inplanting van een winkelcomplex in Moeskroen. Dit neemt niet weg dat, zoals eerder door mij werd gesteld, de bereidheid aanwezig blijft om dienaangaande zowel mijn Waalse collega als de burgemeester van Moeskroen te contacteren. Dit kan maar op het juiste ogenblik. Uit een navraag bij de betrokken diensten van de stad Moeskroen blijkt evenwel dat tot op heden voor dat winkelcomplex geen bouwvergunning werd afgeleverd en dat het afleveren van de betreffende vergunning geenszins zal geschieden voor oktober van dit jaar.

Daarom lijkt het mij raadzaam 8 oktober af te wachten alvorens dienaangaande overleg te plegen. Immers, de vraag rijst of de bestuurscoalitie die na de gemeenteraadsverkiezingen zal aantreden, al dan niet voor het betreffende project gewonnen is. Enkel indien deze vraag bevestigend kan worden beantwoord, lijkt het mij wenselijk hierover overleg te plegen.

In reactie op de uiteenzetting van de heer Decaluwe in december en op zijn schriftelijke vraag van 12 mei hebben wij wel reeds contacten gehad in het kader van het Benelux-overleg Ruimtelijke Ordening. Op 23 mei heb ik een gesprek gehad met de heer Baldewijns en een leidinggevende ambtenaar van het Benelux-secretariaat om een aantal dossiers te bespreken. Dit dossier werd daarbij genoemd als één van de dossiers waarover overleg zou moeten worden gepleegd met het Waals Gewest en met andere partners.

Ik wil wel benadrukken dat het al dan niet afleveren van een bouwvergunning de autonome bevoegdheid is van het Waals Gewest. Het spreekt echter vanzelf dat we niet blind mogen zijn voor de mobiliteitsgevolgen die dit met zich zou kunnen meebrengen. Ik kan mevrouw Vertriest verzekeren dat ik voldoende vertrouwd ben met de lasten en lusten van het Shoppingcenter in Wijnegem om de uiteindelijke mobiliteits- en economische gevolgen voor de regio in te kunnen schatten.

Mijnheer Vandenbroeke, de nadelige effecten voor Zuid-West-Vlaanderen waar u naar verwijst, moeten onder ogen worden gezien, maar kunnen mo-

Van Mechelen

menteel nog niet juist worden ingeschat. Deze gelegenheid behoort immers tot de bevoegdheid van het Waals Gewest. Het enige wat we kunnen doen, is de mensen aldaar attenderen op onze gevoeligheden voor de mogelijke impact van dit megaproject. Andere interventiemogelijkheden heb ik tot nader order niet.

Uiteraard zal ik dit dossier op de voet blijven volgen. Het is uiteraard moeilijk om vanuit Vlaanderen te protesteren tegen een dossier dat officieel nog niet eens bestaat. Ik kan me voorstellen dat hierover reeds druk werd gepraat op het kabinet van de burgemeester van Moeskroen, maar daar kan ik me niet op baseren. Ik zal niet nalaten contact proberen op te nemen met de heer Detremmerie met de vraag dienaangaande geïnformeerd te blijven, en met ons een overleg te starten met betrekking tot de mobiliteits- en economische aspecten van dit dossier.

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is inderdaad niet onze bevoegdheid, maar ik waardeer ten zeerste dat u attent bent en blijft voor dit dossier. U hebt trouwens gelijk dat het beter is als goede economische burens on speaking terms te blijven. Dit is beter dan tot geforceerde situaties te komen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de aanleg van een containerpark in de gemeente Oostrozebeke

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Hostekint tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de aanleg van een containerpark in de gemeente Oostrozebeke.

De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het dossier van het container-

park te Oostrozebeke dat ik wens voor te leggen, sleept reeds aan sinds 1992.

Door de noodzaak de afvalberg te beheersen en tot duurzaam afvalbeheer te komen, hebben de gemeentelijke containerparken het afgelopen decennium hun nut meer dan bewezen. Meer zelfs, de milieubeleidsplanning van het Vlaams Gewest verplicht de gemeenten en de intercommunales ertoe om maximaal in de selectieve inzameling van huishoudelijke afvalstoffen te voorzien.

Ondanks het besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van Vlarea dat met ingang van 1 juni 1998 de gemeenten effectief verplicht tot selectieve inzameling van bepaalde huishoudelijke afvalstromen, zijn er in Vlaanderen nog steeds gemeenten met minder dan 10.000 inwoners die nog niet over een containerpark beschikken. Dit is het geval voor het West-Vlaamse Oostrozebeke. Toch heeft het gemeentebestuur reeds langer de wens uitgedrukt te kunnen beschikken over een containerpark dat in intercommunaal verband zou worden uitgebaat. De eerste plannen daartoe dateren reeds van 1992.

Het niet kunnen aanleggen van een containerpark in Oostrozebeke is evenwel een gevolg van het niet kunnen verkrijgen van een bouwvergunning. De gronden in de Ballingstraat zijn nochtans beschikbaar en de OVAM kende reeds een subsidie voor de aanleg toe. Reeds vorig jaar werd de milieuvergunning gunstig beoordeeld. Slechts door de weigering van een bouwvergunning is het dossier nog steeds geblokkeerd.

Opmerkelijk bij het niet-verlenen van die bouwvergunning is de verschillende visie tussen het hoofdbestuur en de provinciale dienst Stedenbouw. De Arohm West-Vlaanderen verleende in juni van vorig jaar een gunstig advies voor zowel de bestemming als de afwijking ten opzichte van het gewestplan. Bij de argumentatie werd verwezen naar artikel 20 van het KB van 28 december 1972 dat stelt dat het containerpark een openbare nutsvoorziening is waarvan de noodzaak tot aanleg is bewezen is en dat een beperkte terreinoppervlakte heeft. Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Ruimtelijke Planning, hield er echter een andere mening op na en verleende een ongunstig advies.

Vandaag rijst voor de gemeenteraad van Oostrozebeke de vraag hoe het containerpark in de Ballingstraat toch kan worden gerealiseerd. De gemeenteraad heeft u trouwens van haar bekommernis in kennis gesteld. Die gemeenteraad opteert

Hostekint

trouwens voor de oorspronkelijke inplantingsplaats en heeft daar meerdere redenen en argumenten voor : de centrale ligging, de beste verkeerstechnische oplossing, geen ambachtelijke zone bij de laatste gewestplanwijziging, enzovoort.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken in de aanvraag voor de aanleg van een containerpark ? Hoe verklaart u de tegenspraak in de adviezen tussen de afdeling ROHM West-Vlaanderen en de afdeling Ruimtelijke Planning van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap omtrent het BPA Ballingen ?

En hoe rijmt u het blokkeren van het dossier over de aanleg van een containerpark in Oostrozebeke met de intentie van de Vlaamse regering om de inspanningen op te voeren om de huishoudelijke afvalstroom in te perken en maximaal te recycleren ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, net zoals waarschijnlijk iedereen in deze commissie, ben ook ik van mening dat elke gemeente moet kunnen voldoen aan de bij besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1997 opgelegde verplichting tot het selectief inzamelen van bepaalde huishoudelijke afvalstromen. Bijgevolg moet iedere gemeente in de mogelijkheid worden gesteld om op haar grondgebied een containerpark in te richten.

Indien daartoe op het grondgebied van de gemeente noch op het gewestplan, noch in een gemeentelijk plan van aanleg een stedenbouwkundig juridisch geschikte locatie voorhanden is, moet voor zo een inrichting binnen een globaal planningskader naar een oplossing worden gezocht.

Wat het geval Oostrozebeke betreft, kan ik u het volgende antwoorden. Op 3 februari 1999 werd de bouw aanvraag die was ingediend in toepassing van artikel 46 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996, voor de realisatie van het containerpark door de gemachtigde ambtenaar geweigerd. In mei 1999 heeft de gemeente Oostrozebeke, in uitvoering van artikel 18 van het gecoördineerd decreet, het advies ingewonnen omtrent het voorontwerp-BPA Ballingen, dat uitsluitend voorzag in de inplanting van het containerpark, waarvoor zowel door de afdeling Ruimtelijke Planning van Arohm als door de afdeling Land van Aministratie een negatief advies werd verstrekt.

Sindsdien zijn er bij mijn administratie geen initiatieven van de gemeente Oostrozebeke bekend die de realisatie van een containerpark beogen. De gemeente heeft evenmin een initiatief genomen om via het organiseren van een coördinatievergadering de verschillen in opvatting van de diverse adviesverlenende instanties te evalueren. De gemeente heeft evenmin mijn administratie geconfronteerd met het tegenvoorstel van inplanting, geformuleerd in het advies van de afdeling Land van 16 juni 1999.

Er was ook de opmerking over het innemen van een verschillend standpunt in het advies van de afdeling Ruimtelijke Planning van Arohm in Brussel en dat van de afdeling ROHM-West-Vlaanderen. Ik vind dit wel pijnlijk, maar ik kan dit enkel vaststellen. In het ongunstig advies van de afdeling Ruimtelijke Planning van Arohm werd uitgegaan van de juridische situatie van de desbetreffende gronden binnen het gewestplan, namelijk de bestemming als agrarisch gebied. Na afweging van de afwijkende bestemming containerpark in het BPA Ballingen werd besloten dat volgens de thans gebruikelijke globale planningsmethodiek de inrichting van het containerpark, ruimtelijk geïsoleerd in een nog onbebouwd gebied met agrarisch karakter, planologisch niet te verantwoorden viel. Dat was dus de conclusie van Arohm in Brussel. Het principiële akkoord van de buitenafdeling, in casu ROHM-West-Vlaanderen, blijkt daarentegen ingegeven te zijn door vroeger aangegane engagementen in het kader van de concrete vergunningsproblematiek, veeleer dan dat het initiatief planologisch en ruimtelijk wordt getoetst.

De gemachtigd ambtenaar heeft de bouwvergunning geweigerd voor de bouw van het containerpark. Hij heeft gezegd dat men eigenlijk een BPA dient te maken en dat hij op basis daarvan een bouwvergunning kan geven. De gemeente maakt dan een BPA. De afdeling Ruimtelijke Planning bekijkt dat natuurlijk planologisch in zijn totaliteit. Daar heeft men gezegd dat men niet akkoord gaat met de planologische visie.

Op die manier krijgt men natuurlijk die tegenstelling. De gemachtigd ambtenaar die vanuit zijn vergunningsfilosofie dat dossier behandeld heeft, zegt dat hij die vergunning niet kan geven omdat men een containerpark wil bouwen in een landbouwgebied. Men maakt dan een BPA, maar dat wordt dan afgekeurd door de afdeling Ruimtelijke Planning Brussel. De gemeente Oostrozebeke voelt zich natuurlijk gepakt door de afdeling Ruimtelijke Planning in Brussel ten opzichte van een buitendienst die de vergunning beoordeelt.

Van Mechelen

De verschillende beoordelingswijzen van het initiatief hebben dus geleid tot deze tegengestelde adviezen. Dit neemt niet weg dat ik begrijp dat het feit dat twee geledingen van eenzelfde administratie twee ogenschijnlijk tegenstrijdige adviezen verstreken, nogal diffuus overkomt. Zoals vermeld in de inleiding, is het geenszins onze bedoeling om vanuit het departement Ruimtelijke Ordening het dossier betreffende de aanleg van een containerpark te Oostrozebeke te blokkeren. Integendeel, het is aangewezen om zo snel mogelijk te komen tot een adequate oplossing van dit probleem.

Inmiddels is de gemeente Oostrozebeke ook gestart met de ontwikkeling van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan waarin de gewenste ruimtelijke structuur van de gemeente zal worden bepaald. U weet dat er in Oostrozebeke een hele discussie aan de gang is met betrekking tot een aantal woonuitbreidingsgebieden waar men momenteel een nieuwe invulling aan wil geven. Men wil gebieden afstoten en die dan compenseren. De zone waarmee men dat wil compenseren, is deze zone.

Het spreekt voor zich dat men nu moeilijk een vergunning kan afgeven voor dit klein facetje zonder dat men de algemene visie kent voor de ontwikkeling van de zone. Ik moet mijn afdeling Ruimtelijke Planning dus echt wel gelijk geven. Het is het een of het ander. Er moet een totaalvisie worden ontwikkeld. Er moet een verantwoorde ruimtelijke keuze worden gemaakt.

Ik wil u het initiële BPA wel laten zien. Dat komt gewoon neer op het inkleuren van een vierkantje en zeggen dat daar een containerpark komt. Dat getuigt natuurlijk niet echt van veel planologie.

De tweede poging was al van een hogere kwaliteit. Men zou 4 hectare gebruiken voor gemeenschapsvoorzieningen van openbaar nut, waarvan 1,2 hectare voor dat containerpark. Dan was er ook nog een nieuw kerkhof opgenomen in de plannen, waarvan niet duidelijk was wanneer of hoe of onder welke omstandigheden.

Onder druk van die weigering is men nu ook gestart met een gemeentelijke visie op de toekomstige planologische oplossing. U ziet dat dit een homogeen landbouwgebied is dat nu zal worden ingetekend. Er moet uiteraard een afwegingskader komen. Mijn diensten zijn beschikbaar voor overleg om in het kader van een eerste aanzet tot gemeentelijke structuurplanning te komen tot een visie om dat probleem in Oostrozebeke op te los-

sen. Wat mij betreft, moet er niet worden gewacht tot men heel dat gemeentelijk ruimtelijk structuurplan is gepasseerd, maar het moet er wel deel van uitmaken.

Ik vraag dus alleen dat de gemeente ernstig werk zou maken van haar gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. Indien de eerste visie er is, zullen we op basis daarvan graag proberen aan de verzuchtingen te voldoen.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Ik moet zeggen dat men mij een onvolledig dossier heeft bezorgd.

Nu ben ik te weten gekomen waarom dat dossier zo lang aansleept. Het is inderdaad nodig dat het gemeentebestuur zijn huiswerk iets beter maakt. Ik zal dat zo ook aan de gemeente overmaken.

Minister Dirk Van Mechelen : Het moet gewoon een coherente visie zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de vergunningsplicht volgens het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Coens tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de vergunningsplicht volgens het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening.

De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we hebben al uitvoerig gesproken over het nieuwe decreet. Op het terrein leven nu nogal wat vragen over de toepassing ervan. Ik wil het met name hebben over de stedenbouwkundige vergunning. De bouwvergunning bestaat immers niet meer. Volgens artikel 99 van het decreet is er een stedenbouwkundige vergunning nodig in negen gevallen. Een aantal van die negen omschrijvingen is verder onderverdeeld. De meeste bepalingen waren in het vorige decreet ook al van toepassing, maar er werden ook een aantal nieuwe aan toegevoegd. Omdat het niet lan-

Coens

ger enkel over bouwen gaat, maar ook over een aantal zaken die een stedenbouwkundige of ruimtelijke impact hebben, spreken we nu over stedenbouwkundige vergunningen. Uiteraard worden via de uitvoeringsbesluiten een aantal vrijstellingen verleend.

Een aantal zaken die vroeger niet vergunningsplichtig waren, zijn dat sinds mei wel. Op zichzelf is dat een goede zaak, maar hoe moet dit alles in de praktijk worden omgezet? Ik geef u een aantal voorbeelden. Zo bepaalt artikel 99.5.b dat 'een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor: ... het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens' vergunningsplichtig is. Artikel 99 bepaalt verder dat een functiewijziging of het wijzigen van het aantal woongelegenheden van een gebouw vergunningsplichtig is. Ook het aanleggen of wijzigen van recreatieve terreinen is vergunningsplichtig. Vroeger stond in het decreet dat het aanleggen of wijzigen van een golfterrein vergunningsplichtig was. Nu luidt het: 'Recreatieve terreinen aanleggen of wijzigen, waaronder een golfterrein, een voetbalterrein, een tennisveld, een zwembad.'

Dit houdt in dat een terrein dat wordt gebruikt als voetbalveld, moet worden vergund, zelfs al is er geen kantine, tribune of omheining. In Vlaanderen zijn er heel wat voetbalterreinen. Er zijn ook heel veel plaatsen waar gewoonlijk voertuigen staan. Soms gaat het om een parking, soms staan de wagens gewoon naast een garage of in de dorpskern. Heel wat wagens staan geparkeerd op een terrein dat frequent of occasioneel met die bedoeling wordt gebruikt. Ik denk aan een terrein dat elke zondag wordt gebruikt tijdens de mis. Ik stel me daarbij nogal wat vragen. Naar de letter van het decreet zijn al die terreinen vergunningsplichtig. Nieuwe terreinen vormen natuurlijk geen probleem, maar wat met alle terreinen die al werden gebruikt vóór 1 mei?

En wat moeten we verstaan onder de term 'gewoonlijk'? Ressorteer het occasioneel gebruik van een terrein onder die term? Wat met terreinen die één of twee keer per jaar worden gebruikt tijdens een toeristische activiteit of een kermis, en nu dagelijks worden uitgebaat als parking? Werd dat terrein dan vroeger al gewoonlijk gebruikt als parking? Er is toch een verschil tussen occasioneel en continu gebruik?

Wat met de bepaling over het wijzigen van het aantal woongelegenheden? Heel wat mensen hebben

immers zonder vergunning hun huis in twee gedeeld. Sinds 1 mei is dit vergunningsplichtig. Die mensen zijn nu in feite in overtreding.

Mijnheer de minister, ik heb een aantal concrete vragen. Ten eerste, moet een vergunning worden aangevraagd voor bepaalde handelingen die reeds vóór 1 mei gebeurden en toen niet vergunningsplichtig waren, maar nu wel? Zo ja, binnen welke termijn moet de vergunning dan in orde worden gebracht? Hoeveel tijd heeft men met andere woorden om de voetbalterreinen te vergunnen? Aan welke voorwaarden moet die regeling worden gekoppeld? Is ze gebiedsgebonden of geldt de maatregel overal? Kan men een vergunning krijgen binnen bepaalde bestemmingen van het gewestplan, maar niet binnen andere?

Is er een stedenbouwkundige vergunning nodig voor het gewoonlijk parkeren van voertuigen als dit vóór 1 mei ook al gebeurde? Zo ja, hoe wordt dit dan beoordeeld? Wat is 'gewoonlijk'? Wat is de gebiedsgerichte aanpak in functie van de bestemmingen op het gewestplan? Welke criteria zullen worden gehanteerd voor de regularisatie? Moet alles worden geregulariseerd?

De voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil me graag aansluiten bij de heer Coens en een punctuele vraag aan zijn lijstje toevoegen. Ik vraag me af of werken van instandhouding en onderhoud aan zonevreemde woningen al dan niet geoorloofd zijn. Bij de bespreking in dit parlement heeft uw voorganger, minister Stevaert, uitdrukkelijk verklaard dat ook werken en handelingen waarvoor geen vergunning nodig is, niet mogen worden verricht als ze ingaan tegen de bestemming of de plannen van aanleg, en later tegen de ruimtelijke uitvoeringsplannen.

Volgens artikel 146.6 van het nieuwe decreet is het overtreden van de voorschriften van alle plannen van aanleg strafbaar. Dit geldt bijgevolg ook voor werken waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is. Volgens het oude decreet was enkel het overtreden van BPA's strafbaar en mochten aan zonevreemde woningen werken van instandhouding en onderhoud worden uitgevoerd, want daarvoor was geen vergunning nodig. Als de werken ingingen tegen de bepalingen van een gewestplan, was er evenmin een probleem, want de inbreuk op een gewestplan was niet strafbaar.

Merckx-Van Goey

Er is nog steeds geen vergunning nodig voor werken van instandhouding en onderhoud, maar als die werken worden uitgevoerd aan een gebouw dat een bestemming heeft die niet overeenkomt met de bestemming van het gewestplan, is men toch strafbaar. Het vervangen van dakpannen, ramen en deuren, en het opnieuw voegen van de gevel zal niet meer mogen omdat het de zonevreemde bestemming bestendigt. Het gaat met andere woorden om een uitdovingsbeleid. De enige mogelijkheid om toch nog een vergunning te krijgen, is het laten beschermen van de woning als monument. Ik begrijp dat men op termijn alle zonevreemde gebouwen wil laten verdwijnen, maar die verdwijning moet het resultaat zijn van een openlijke vaststelling. Wat moet nu gebeuren bij werken van onderhoud en instandhouding aan een zonevreemde woning?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw Merckx, uw vraag is van een volledig andere orde dan die van de heer Coens. Ik adviseer u om een schriftelijke of mondelinge vraag in te dienen, waarop ik zoals gebruikelijk met heel veel genoegen zal antwoorden, zeker als het gaat over het toepassen van een aantal gevangenisstraffen waarin de decreetgever op 18 mei 1999 heeft voorzien. Ik weet dat u zich altijd zorgen maakt over dergelijke bepalingen in een decreet, maar als ik me niet vergis hebt u dit decreet mee goedgekeurd.

Op de vraag van de heer Coens wil ik zeggen dat artikel 99 van het decreet voorziet in het expliciteren en uitbreiden van de vergunningsplichtige handelingen ten aanzien van artikel 42 van het gecoördineerde decreet van 22 oktober 1996. Ik heb het verslag nog eens nagelezen van de bespreking daarover. Daaruit bleek een diepe bezorgdheid over zaken die moeilijk te beoordelen zijn. Daarom zegt artikel 99 zeer expliciet dat niemand zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning een aantal dingen mag doen. Voor bouwen is dat nogal evident, maar er zijn specifieke gevallen.

‘... Een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor...’. Het woord ‘gewoonlijk’ in een decretale tekst is inderdaad zeer vreemd. De formulering zou tot discussies of procedures kunnen leiden zodat we voorzichtig moeten zijn met de interpretatie. Ik meen te hebben begrepen dat het de bedoeling was om een aantal zaken te voorkomen. Ik denk aan het voortdurend te koop aanbieden

van goederen in open lucht : tuinhuisjes, terracotta bloempotten, enzovoort. Ik denk aan het permanent uitstallen en te koop aanbieden van tweedehandsvoertuigen in de voortuin langs drukke gewestwegen. Het artikel had volgens mij vooral de bedoeling een kapstok aan te reiken om dit te voorkomen. Ik denk ook nog aan het opslaan van bouwmaterialen in een kwetsbaar gebied door aannemers of groothandelaars.

Artikel 99 is onmiddellijk in voege getreden bij de inwerkingtreding van het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening op 1 mei. Het voorziet in geen enkele overgangsbepaling ten opzichte van het vroegere artikel 42 van het decreet van oktober 1996. Bij het toepassen van betreffend artikel dient een onderscheid te worden gemaakt tussen werken of handelingen, die bij manier van spreken eenmalig voltrokken worden enerzijds en handelingen die meer op een permanente activiteit wijzen anderzijds. Bij deze laatste vertoont de stedenbouwkundige vergunning gelijkenissen met de ‘uitbatingsvergunningen’ in andere beleidsdomeinen. Bij het eerste soort werken en handelingen is voormeld rechtsprincipe zeer duidelijk van toepassing. Ik veronderstel dat niemand eraan denkt om het parkeren van twee wagens op de eigen oprit vergunningsplichtig te maken. Bij de tweede soort moet omzichtig worden omgesprongen met dit rechtsprincipe en moet de vergunningsplicht van toepassing zijn.

Ik realiseer mij dat het ontbreken van een overgangsbepaling, die voor reeds gestarte activiteiten een termijn inlast om zich in orde te stellen, voor problemen kan zorgen. Daar heeft de wetgever mij nu eenmaal mee opgehadeld. Ik meen dus dat we redelijk moeten zijn en op een soepele manier moeten omgaan met de inhoud van deze bepaling. Een te letterlijke interpretatie was niet te bedoeling van de wetgever en zou bepaalde, ook in tijd beperkte handelingen, zoals een dorpskermis, vergunningsplichtig maken. We hebben het vooral over activiteiten die op een sluike manier een permanent karakter krijgen en hinder veroorzaken voor de omwonenden. Daar wil ik heel restrictief tegen optreden. Ik verwijs opnieuw naar het voorbeeld van de tweedehandsautoverkoop in voortuinen langs onze gewestwegen. Dit wordt een ware plaag in Vlaanderen en de gemeentebesturen kunnen er bijzonder weinig tegen doen. Er bestaat geen legistiek kader voor een concrete aanpak. Vaak krijgen ook groente- en andere kramen op onbebouwde percelen langs gewestwegen het karakter van een winkel. Daar moeten we tegen optreden, niet tegen de burger die zijn auto parkeert op zijn oprit.

Van Mechelen

Ik heb naar aanleiding van uw vraag, de directeur-generaal van mijn administratie gevraagd om zeer specifiek advies in te winnen bij de afdeling Juridische Dienstverlening. Op basis daarvan moeten we een omzendbrief opstellen voor de gemeenten om hen te laten weten hoe men artikel 99 kan, mag en moet interpreteren. Het is mijn bedoeling om in het najaar een ministeriële omzendbrief uit te vaardigen. Zoals u weet zijn we voorlopig nog druk bezig met de uitvoeringsbesluiten. Ik kan u overigens mededelen, mijnheer Coens, dat we na vier negatieve adviezen van de Inspectie van Financiën thans een gunstig advies hebben gekregen op het subsidiebesluit. We zullen dat dan ook eindelijk bespreken op de ministerraad. Dit was werkelijk een ware lijdensweg.

Ten slotte wil ik nog opmerken dat sommige aspecten van deze problematiek ook aan bod zijn gekomen bij de opmaak van het uitvoeringsbesluit over de vrijstelling van de stedenbouwkundige vergunning, het fameuze besluit van 14 april 2000. Daarbij werden een aantal zaken nominatief vrijgesteld. Ik pleit vooral voor gezond verstand bij de interpretatie van artikel 99. Het spreekt voor zich dat dit onvoldoende is en we aan de gemeenten een rechtskader moeten aanbieden.

Ook de aanleg van fietsparkings, parkeerruimten of bushaltes op het openbaar domein zijn niet vergunningsplichtig voor zover de oppervlakte minder bedraagt dan 150 vierkante meter en ze niet gelegen zijn in de onmiddellijke nabijheid van een beschermd of voorlopig beschermd monument.

Samenvattend wil ik in de eerste plaats verwijzen naar de commentaar van de leden bij de bespreking van het ontwerp van decreet. Ten tweede moet de afdeling Juridische Dienstverlening een zeer concreet advies uitschrijven. Ten derde ligt het in mijn bedoeling om op basis daarvan in de mate van het fysisch mogelijke in het najaar duidelijkheid te creëren. Ik maak me geen enkele illusie : dit nieuwe decreet heeft nood aan een compleet nieuwe jurisprudentie. Dat zal gebeuren op basis van adviesverlening en worden ingevuld met tal van nieuwe ministeriële omzendingen. Aan u de verdienste om dit vandaag aangekaart te hebben.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Ik begrijp dat de minister voorzichtig is. Men moet uiteraard zijn gezond verstand gebruiken, maar er moet ook juridisch advies komen. Men kan niet zomaar elk geval willekeurig

beoordelen. Wat zegt de wet ? Wat zegt de omzendbrief ? Wat kan wel, wat kan niet ? Er is een wettelijk kader nodig. Ik hoorde op een studiedag over stedenbouwkunde dat al wat voor 1 mei al gebruikelijk was, niet meer moet worden gereguleerd. Ik denk niet dat u daarmee akkoord gaat. Men bedoelde waarschijnlijk dat men op een duidelijke richtlijn moet wachten. Sommige situaties van voor 1 mei kunnen echt niet en moeten worden bestraft, andere moeten worden gereguleerd. Ik heb indertijd minister Stevaert onderzocht over de voetbalterreinen. Een kantine was vergunningsplichtig, maar wat met een terrein waar gewoon gevoetbald wordt ? Als dat vergunningsplichtig is, waar is dat mogelijk ? Zal men dit al dan niet toestaan ? Dit geldt ook voor het parkeren van voertuigen. Kan men in een agrarisch of in een woongebied een vergunning krijgen ? Het probleem zal hiermee echter niet zijn opgelost. Een omzendbrief op basis van juridische adviesverlening is nodig.

Mijnheer de minister, het is niet mijn bedoeling om u op te jagen. Ik vind evenwel dat deze problemen snel moeten worden opgelost.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : De kern van het probleem bevindt zich bij het gebruik van de term 'gewoonlijk'. In een decretale context is dit trouwens een zeer ongewoon woord. Dit heeft echter het voordeel dat ik de term zelf zal kunnen invullen.

Ik denk dat ik de grondslag van de filosofie betreffende sportvelden begrijp. Op het moment dat men door middel van een omzendbrief een oplossing of regularisatie voor de honderden zonevreemde sportterreinen in Vlaanderen probeert mogelijk te maken, stelt men tegelijkertijd dat men het onvergunnd aanleggen van sportvelden met een permanent karakter in landbouwgebied niet langer zal toestaan. We weten allemaal dat de aanleg van een sportveld meestal wordt gevolgd door het plaatsen van een tijdelijke container die als kleedkamer fungeert, gevolgd door een tijdelijke container waarin men drank kan opslaan, op zijn beurt gevolgd door tijdelijke parkeermogelijkheden. Voor men het weet, zit men met een nieuw zonevreemd sportterrein.

Ik vind het geen slechte zaak dat men eerst een vergunning moet krijgen alvorens men een zonevreemd sportterrein met een permanent karakter kan aanleggen. Ik heb er evenwel geen problemen

Van Mechelen

mee dat men in de maanden juli en augustus op weilanden traint. Dit gebeurt in veel gemeenten. De terreinen zijn op dat ogenblik in betere staat dan de sportvelden, die aan regeneratie toe zijn. Het gaat hier in mijn ogen om een tijdelijk aspect. Die landbouwgronden mogen drie jaar later echter geen nieuw zonevreemd sportterrein bevatten.

Dit probleem zal zichzelf oplossen in het kader van de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen. Zodra die plannen klaar zijn, beschikken we over het kader om deze problemen in de toekomst te voorkomen. De omzendbrief is noodzakelijk. Men maakt momenteel de laatste belangrijke uitvoeringsbesluiten klaar. Hierna zal men ook hieraan een invulling geven. *(Opmerkingen van de heer Joachim Coens)*

Ik ben zelf vragende partij. De tweedehands autoverkoop verschijnt letterlijk in voortuinen langs de gewestwegen. We moeten een einde stellen aan deze kwaal. We hebben het hier al over de baanwinkels gehad, maar eigenlijk ontwikkelt zich hier de facto een compleet nieuwe industrie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de bouwvergunning voor de HST-werken

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Huybrechts tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de bouwvergunning voor de HST-werken.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Volgens de heer Schouppe, afgevaardigd bestuurder van de NMBS, wordt het zo goed als onmogelijk om tegen midden 2005 de HST-werken tussen Antwerpen en de Nederlandse grens te voltooien. Ik citeer de heer Schouppe : 'De tijds marge die we in onze planning hadden voorzien, is stilaan opgebruikt. Zelfs als we de bouwvergunning morgen krijgen, is het schier onmogelijk om tegen midden 2005 de HSL ten noorden van Antwerpen in gebruik te nemen.'

Naar aanleiding van het principiële akkoord met Nederland inzake de reactivering van de IJzeren Rijn heeft de Vlaamse regering nochtans een spoedige oplossing beloofd. Volgens de heer Schouppe is evenwel nog steeds geen bouwvergunning afgeleverd. Indien de NMBS de HSL ten noorden van Antwerpen niet tijdig zal hebben voltooid en indien Nederland zijn lijnstuk in de richting wel zal hebben voltooid, zal de NMBS Nederland een boete moeten betalen.

Mijnheer de minister, kunt u me zeggen wanneer de bouwvergunning betreffende dit traject zal worden afgeleverd ? Zal de eventuele boete die de NMBS aan Nederland zal moeten betalen wegens het niet tijdig afleveren van de bouwvergunning op het Vlaams Gewest kunnen worden verhaald ? Hoe groot is deze eventuele boete ?

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Een van de problemen aangaande de aanleg van de HST langs de E19 betreft de opritten net voor de grens. Er zijn op dit moment twee opritten. De laatste oprit voor de Nederlandse grens geeft toegang tot de transportzone van Meer. De voorlaatste oprit is die van Meer. Via Zundert kan men zo naar Nederland rijden. Via Meer kan men naar Hoogstraten en omgeving rijden.

De visie van het stadsbestuur van Hoogstraten en van de ontwerpers van de HSL staan lijnrecht tegenover elkaar. Het lijkt me logisch dat de grote afrit van de transportzone bij deze transportzone zelf terechtkomt. De ontwerpers zijn een andere mening toegedaan. Zij willen de grote afrit, bestaande uit twee rotondes, bij het dorp van Meer aanleggen. Vervolgens zou men via twee parallelwegen naar de transportzone kunnen rijden en langs dezelfde weg zelfs de transportzone in Nederland kunnen bereiken. Ik wil erop wijzen dat de transportzone Hazeldonk een eigen oprit naar de E19 heeft.

De vrees van het stadsbestuur van Hoogstraten is op de huidige problemen gebaseerd. Iedere ochtend zitten de autosnelwegen rond Breda potdicht. Vrachtwagens rijden door tot in België, nemen de afrit van Meer en rijden via Hoogstraten naar Turnhout. De vrachtwagens gaan niet langer langs Breda maar langs de andere zijde. Het plan van de NMBS om hier twee rotondes aan te leggen, betekent een ramp voor de regio. Alle vrachtwagens zullen deze oprit gebruiken.

Van Looy

Men zou ook het andere plan kunnen volgen. Men zou de transportzone een eigen oprit kunnen geven. Men zou het voor mensen die vanuit Meer toch langs een parallelweg de autostrade willen bereiken, moeilijk kunnen maken om de autostrade op en af te raken. Dit zou een grote rem op het verkeer betekenen. De NMBS wil echter niet luisteren. Ik vrees dat deze beslissing een van de komende dagen definitief zal blijken te zijn.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : De heer Schouppe richt zich soms met dreigende taal tot ons. Ik heb hem de laatste weken echter nog andere zaken horen zeggen, onder andere in het verlengde van de beslissing rond de tweede spoortoegang. Zowel de heer Schouppe als de heer Martens hebben zich uitgesloofd om uit te leggen dat deze spoortoegang veel geld zal kosten, dat dit geld er momenteel niet is en dat deze werken ten koste van andere investeringen zullen gaan.

Ik vind het nuttig om een aantal zaken te globaliseren. Vlaanderen heeft heel wat prioriteiten. We hebben nood aan spoorinvesteringen. We kunnen niet toestaan dat de NMBS zomaar investeringen schrap of op de Griekse kalender plaatst.

Ik zou graag van de minister een woordje van geruststelling horen. Zowel de Vlaamse als de federale regering moeten erop toezien dat deze zaak globaal wordt bekeken. Ik ben overigens steeds bereid om mee te werken om de federale regering aan te porren. Ik ben hier trouwens al mee bezig. (*Gelach*)

De arrogantie waarmee de top van de NMBS de Vlaamse regering soms aanspreekt, kan in mijn ogen niet.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik zal beginnen met een antwoord op de laatste vraag. (*Gelach*)

Ik neem zelf ook akte van bepaalde verklaringen van topmensen van de NMBS. Ik heb al eens laten weten dat ik deze verklaringen op bepaalde momenten werkelijk misplaatst vind. Een optimale samenwerking tussen de verschillende leveranciers van vervoersmodi moet in de huidige staatsstructuur mogelijk zijn. Dit moet zeker kunnen met be-

trekking tot de mobiliteit. Er komen immers heel wat problemen op ons af.

Ik heb vorige week een lang gesprek met de heer Schouppe gevoerd. Ik heb geprobeerd om de zaken op een rijtje te zetten en om de heer Schouppe op een duidelijke toon te laten weten dat er rechten en plichten zijn. Wij zijn soms vragende partij, maar de NMBS is in veel gevallen zelf vragende partij. We moeten dit debat niet als meesters en knechten, maar als partners voeren, zonder elkaar af te dreigen. Ik denk dat die boodschap goed is ontvangen.

De Vlaamse regering heeft vrijdag een beslissing genomen inzake de tweede spoorontsluiting. Dit brengt voor de NMBS een meerkost mee. De sfeer van de commentaar die ik op de radio heb gehoord, suggereerde echter dat het de bedoeling is om samen naar oplossingen te zoeken en om samen te beslissen waar de prioriteiten liggen. Het spreekt voor zich dat voor een dergelijk belangrijk infrastructuurwerk, dat door een openruimtestructuur moet, begeleidende maatregelen noodzakelijk zijn, en die kosten geld. Maar dat is ook een keuze die men maakt voor 100 jaar, dat is niet zoals de tijdelijke brug aan de Italiëlei in Antwerpen die er jammer genoeg ook al enkele decennia tijdelijk ligt. Als men daar morgen iets definitief maakt, moet dat voor de omwonenden ook aanvaardbaar zijn.

Wat de vraag van de heer Huybrechts betreft, kan ik zeggen dat, krachtens de beslissing van de Vlaamse regering van 23 mei 1996 met betrekking tot de wijziging van de gewestplannen van Antwerpen en Turnhout met het oog op de aanleg van de hogesnelheidslijn, de bouwvergunning slechts afgeleverd kan worden nadat aan een aantal voorwaarden is voldaan. Dat staat in de regeringsbeslissing van mei 1996. Het spreekt voor zich dat dit een toetsingskader blijft waaraan we zullen afwegen of we al dan niet een vergunning kunnen geven.

Een aantal van die criteria zijn het financieren van het project en het waarborgen van een maximaal aantal IC-treinen op die nieuwe HSL-lijn door de bouw van een nieuw station tussen Brecht en de Nederlandse grens. Op die manier kan het nieuwe tracé maximaal ingeschakeld worden in het voorstadsverkeer, wat een bijkomende troef is voor het openbaar vervoer. Andere criteria zijn het voorbereiden van een protocol over de dossiers goederenlijn 11 en de IJzeren Rijn, en het opstellen van een ontwerp van overeenkomst met de NMBS inzake de uitbouw van het spoor voor voorstadsverkeer in de Antwerpse regio, en voor het goederenverkeer

Van Mechelen

van en naar de Antwerpse haven. Daarover hebben we vorige week een belangrijke beslissing kunnen nemen.

De technische werkgroep die de uitvoering van deze beslissing voorbereidt, is zeer ver gevorderd. Ik zou dan ook meteen willen antwoorden op de vraag van de heer Van Looy. Nadat ik in juli vorig jaar aantrad, hebben we dit dossier in augustus heel uitvoerig besproken met de heer Desmyter, de secretaris-generaal die de technische werkgroep zelf leidt. Er bleken twee heel grote knelpunten te zijn. Er waren natuurlijk nog andere knelpunten, zoals bijvoorbeeld aan de brug ter hoogte van het complex aan de E19 in Brasschaat. Er was een heel groot knelpunt met betrekking tot de waterhouding die natuurlijk enorm gestoord zou worden door dit nieuwe complex. Degenen die in de regio de onweersperikelen hebben meegemaakt van 13 en 14 september 1998, zijn natuurlijk dubbel gevoelig voor de waterhoudingsproblematiek. Daarom hebben we bijkomende studies gevraagd aan de NMBS, bijkomende werken, en bijkomende veiligheidsmaatregelen, met onder meer het inplanten en aanleggen van bufferbekkens en dergelijke. Deze opdracht is afgerond.

Het tweede knelpunt was de problematiek van de transportzone Meer. Verschillende lokale politici hebben mij op het hart gedrukt dat de voorgestelde oplossing onaanvaardbaar was. Bij mijn weten heeft dit nu al geleid tot drie varianten, waarbij in de derde variant twee grote rotondes met parallelwegen voorgesteld werden. In een gesprek met de heer Desmyter, een viertal weken geleden, heb ik gesteld dat diegenen die de situatie ter plaatse kennen, menen dat dit opnieuw geen oplossing was. Wij hebben daar dan vrij lang over gepraat en wij waren het erover eens dat er een vierde variant gemaakt moest worden. Bij deze nieuwe zouden we ons spiegelen aan het model-Sint-Niklaas. Hierin zou men dan een verdubbeling van het autosnelwegtracé krijgen, met een middenberm en verschillende afritten. Dit is men nu aan het bekijken. De ingenieur in Antwerpen was echter niet erg enthousiast over dat concept, en zo blijven we natuurlijk bezig.

De variant met de twee rotondes met parallelwegen is alleszins onaanvaardbaar. Vier weken geleden was er dus nog geen oplossing. We zijn toen zelf schetsen beginnen te maken om de beste oplossing te vinden, en nu moeten de mogelijkheden nog eens nagegaan worden. Desnoods maken ze

het onderwerp uit van een aparte bouwvergunning, maar liever geen oplossing dan een slechte.

Die technische werkgroep nadert stilaan zijn einde. We mogen ook niet vergeten dat het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening voorziet dat met betrekking tot een dergelijke bouwvergunning ook overleg moet worden gepleegd met de Vlaamse bouwmeester. Dit moet nog gebeuren en kan eventueel opgestart worden.

Met betrekking tot de eventuele boetes moet ik vaststellen dat de heer Huybrechts bezorgd is dat de federale overheid een boete zou moeten betalen. Mijnheer Huybrechts, dat siert u en ik neem daar akte van. Ik kan alleen maar zeggen dat het Vlaams Gewest autonoom beslist over het afleveren van de bouwvergunning volgens de modaliteiten en de voorwaarden van de beslissing van de Vlaamse regering. Met andere woorden, de boete die vastgelegd is in het samenwerkingsprotocol tussen Nederland en België is inderdaad een boete die ten laste zou kunnen vallen van de federale overheid, zij het dat ik me er wel bewust van ben dat dit geen twee verschillende werelden zijn en dat we er alle belang bij hebben om het overheids-geld goed te gebruiken. Dit zal mij er echter niet van weerhouden de vergunning pas af te leveren als ze voldoet aan alle wensen en desiderata van het Vlaams Gewest, want dit is wat dat betreft een uniek instrument om onderhandelingen te voeren.

Het bedrag van de boete is vastgelegd in het verdrag tussen het koninkrijk België en het koninkrijk der Nederlanden betreffende de aanleg van een spoorverbinding voor hoge-snelheidstreinen tussen Rotterdam en Antwerpen van 21 december 1996, dat op 10 augustus 1998 bij wet werd bekrachtigd en op 1 januari 1999 in werking is getreden. U vindt de tekst daarvan in het Belgisch Staatsblad van 7 mei 1999. Hierin werd de schadevergoeding vastgelegd op een forfaitaire som per kalenderdag vertraging, vanaf de vastgelegde datum 1 juni 2005, en deze boete bedraagt 700.00 frank, aan te passen aan de index van de consumptieprijsen.

Laat ons nu ook niet naïef zijn : in datzelfde verdrag staat bijvoorbeeld ook dat het koninkrijk der Nederlanden voor 31 december 1999 het tracé moest vastleggen met betrekking tot goederenspoorlijn 11. Nederland heeft dat nog niet gedaan. Dit zorgt ook voor problemen langs lijn 12, waar op dit ogenblik alle goederentreinen moeten passeren in afwachting van de aansluiting op Nederlands grondgebied van spoorlijn 11, die klaar is tot aan de Nederlandse grens. Ik heb dan ook gevraagd om te onderzoeken welke maatregelen wij kunnen treffen om onze Nederlandse vrienden er beleefd

Van Mechelen

maar krachtig op te wijzen dat een akkoord natuurlijk tweerichtingsverkeer inhoudt. Wat dat betreft zullen wij dus ook onze rechten vrijwaren. Met betrekking tot het afleveren van de bouwvergunning zal ik dat doen op het moment dat het dossier rijp is en ik met kennis van zaken en met de nodige garanties voor het Vlaams Gewest deze vergunning aan de NMBS kan afleveren.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Mijnheer de minister, ik dacht toch dat mijn vraag omtrent die boetes zowel schriftelijk als mondeling zeer duidelijk was, ik zal ze nog eens herhalen omdat uw antwoord niet echt voldeed. Ik heb gevraagd of die boete eventueel verhaald kon worden op het Vlaams Gewest wegens het niet tijdig afleveren van de nodige bouwvergunningen.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik geef daar geen commentaar op omdat dat probleem vandaag niet rijst, maar ik heb hierover toch al een aantal zaken nageken en ik voel me nogal gemakkelijk in dat dossier.

De heer Pieter Huybrechts : Ik hoop het voor u, mijnheer de minister. U weet dat het Vlaams Blok nooit voorstander geweest is van de HSL. Voor ons zijn er andere prioriteiten, die nu door de waanzinnig hoge kostprijs van de HSL niet kunnen worden uitgevoerd, of slechts met jaren vertraging. Dat er nu ook nog een boete kan bijkomen wegens het niet afleveren van een bouwvergunning binnen de gestelde tijd, dat vind ik toch van het goede te veel.

Minister Dirk Van Mechelen : Laat mij duidelijk zijn : mijn antwoord was dus negatief. Ik kan natuurlijk niet voorspellen wat het resultaat zou zijn als de federale overheid hierover een procedure zou starten tegenover het Vlaams Gewest. De boete is op dit ogenblik echter een zaak van de federale overheid, van de NMBS, en niet van het Vlaams Gewest. Ik kan daar niet duidelijker in zijn, en het siert u dat u bezorgd bent om die eventuele boetes.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de Europese richtlijn voor natuurbehoud

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Dillen tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de Europese richtlijn voor natuurbehoud.

Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, in 1992 werd op Europees niveau een richtlijn aangenomen houdende de instandhouding van de natuurlijke habitat en de natuurlijke flora. Men had de bedoeling om de kwaliteit en de instandhouding van de natuurlijke flora en fauna te beschermen en te verbeteren.

Er werd door de Europese Gemeenschap een milieuactieprogramma op touw gezet omdat men vaststelde dat de natuurlijke habitats op het Europese grondgebied er steeds meer op achteruit gingen en dat er zelfs veel werden bedreigd. Het was dus noodzakelijk om dat actieprogramma op touw te zetten waarbij een aantal speciale beschermingszones door de Europese Commissie werden uitgewerkt.

Het was de plicht van de verschillende lidstaten volgens deze richtlijn om de gebieden die in aanmerking kwamen voor aanwijzing als beschermingszone, voor te stellen volgens een bepaalde procedure die ik niet ga voorlezen. U zult die beter kennen dan ik. Er werden een aantal maatregelen vastgesteld. Om er zeker van te zijn dat die beschermingsmaatregelen ook in de praktijk werden uitgevoerd, werden een aantal maatregelen van financiering en cofinanciering op touw gezet. In de artikelen 3 en 4 wordt de lidstaten opgelegd om in het kader van een Europees ecologisch netwerk, genaamd Natura 2000, een lijst op te stellen, de natuurbehoudslijst genaamd.

In navolging van deze Europese richtlijn, bekend als de habitatrichtlijn, was ook ons land verplicht tot het opmaken van een natuurbehoudslijst. Hierop diende ieder land een gedetailleerd en nauwkeurig overzicht te geven van alle natuurgebieden die moesten worden beschermd met het oog op de instandhouding van de meest bedreigde dier- en plantensoorten. Ons land heeft dat ook gedaan. Mevrouw de minister, leefmilieu is een Vlaamse bevoegdheid, en ik denk dan ook dat u bij het opstellen van deze lijst een belangrijke verantwoordelijkheid hebt.

Dillen

Twee weken geleden heeft het WWF aan de alarmbel getrokken omdat de lijsten grote tekortkomingen zouden bevatten. Op de zwarte lijst van de slechte natuurvrienden staat ons land volgens het WWF geklasseerd op de derde plaats. Dat is niet onmiddellijk een schitterend resultaat. Men sprak zelfs over een erg onrustwekkende situatie. Volgens gegevens die door het WWF zijn verstrekt blijkt dat de ontwerprijst die voor ons land is opgesteld, zeer onvolledig is. Meer dan de helft van de te beschermen gebieden is er niet in opgenomen. Het gaat nochtans over gebieden die dringend moeten worden beschermd om te kunnen voldoen aan de richtlijn.

De grootste problemen blijken er te zijn in Wallonië. Dat is niet onze bevoegdheid natuurlijk, maar ook voor Vlaanderen is deze lijst onvolledig, althans volgens de alarmerende berichten van het WWF. Er ontbreken een aantal bostypes en een aantal diersoorten. Als de informatie zoals we die hebben kunnen halen uit een hele reeks krantenartikelen en zoals die door het WWF zelf wordt gegeven, juist blijkt te zijn, moet de natuurbehoudslijst dringend worden aangepast. Indien dit niet het geval is, worden deze natuurgebieden niet meer beschermd door Europa en zijn we in overtreding met de Europese richtlijn, wat financiële gevolgen kan hebben als de Europese Commissie optreedt.

Mevrouw de minister, Vlaanderen doet terecht zelf inspanningen op het vlak van natuurbescherming. Dit is ook belangrijk in het kader van een goed milieubeleid en is absoluut noodzakelijk in het belang van onze toekomst. Het is niet alleen belangrijk dat we zelf binnen onze eigen Vlaamse bevoegdheden inspanningen leveren, we moeten er ook over waken dat we de Europese normen en verplichtingen terzake nakomen. Leefmilieu is nu een van die dossiers waar een aanpak en een beleid op grote schaal absoluut noodzakelijk is, dat zal niemand betwisten. Enkel door een goede aanpak in Europees verband, en zelfs nog ruimer, kunnen er resultaten worden geboekt. De habitatrichtlijn geeft hiertoe een mogelijkheid en we moeten dan ook de uiterste inspanningen leveren om zo nauwkeurig en volledig mogelijk de verplichtingen die ons worden opgelegd na te leven.

Mevrouw de minister, naar aanleiding van deze alarmerende berichten wil ik u de volgende vragen stellen. Werd u betrokken bij het opstellen van de Belgische lijst? Op welke wijze is er overleg gepleegd?

Kunt u bevestigen dat de lijst voor Vlaanderen onvolledig is? Welke bostypes en diersoorten dienen dringend te worden opgenomen?

Kunt u me meedelen welke initiatieven u neemt om de lijst voor Vlaanderen te vervolledigen zodat deze volledig conform de Europese richtlijn zal worden ingediend bij de Europese Commissie?

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Ik ben eerlijk gezegd een beetje verwonderd over de vraagstelling omdat we dinsdag de hele voormiddag bij de VZW Natuurreservaten werden uitgenodigd en daarover hebben gepraat. Veel van de vragen werden daar beantwoord. De lijst wordt natuurlijk op Vlaams niveau bepaald. Waarom dan vragen of de minister werd betrokken bij de Belgische lijst?

Dat het ontoereikend is, is juist. De minister heeft al enkele keren in deze commissie gezegd dat men bij de afbakening van de natuurlijke structuur en de bosstructuur ook de invulling van de vogelrichtlijngebieden en de habitatgebieden zal behandelen, maar dan in één geheel. Die vogelrichtlijn- en habitatgebieden zullen natuurlijk een belangrijk onderdeel zijn van het Vlaams ecologisch netwerk.

Het WWF zegt dat het onvolledig is. Dinsdagmorgen was er iemand van de Europese Commissie die verslag uitbracht over hoe de zaken er op Europees niveau voorstaan. Op het vlak van de afbakening van het Europees netwerk zitten we bij de goede middenmoot terwijl bijvoorbeeld Duitsland nog ferm achter zit. We scoren beter dan ikzelf had gedacht in vergelijking met de andere lidstaten.

In deze commissie werd ook reeds gezegd dat de afbakeningen van de vogelrichtlijngebieden en de habitatgebieden ten laatste dit najaar rond zouden zijn. Daarom ben ik verwonderd over deze vraag.

De voorzitter : Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen : Ik wil even repliceren op wat mevrouw Vertriest zegt. Haar standpunt is zeer betuttelend. Ik heb mijn vraag ingediend lang voor vorige dinsdag en ze wordt vandaag geagendeerd. Ik wist niet dat leden van deze commissie hadden gepland om een bezoek te brengen aan de VZW Natuurreservaten. Men kan niet van alle commissies lid zijn. Ik ben spijtig genoeg geen lid van deze commissie hoewel het onderwerp me zeer interesseert. U moet me niet vertellen dat ik de antwoorden op mijn vraag vorige dinsdag had moeten gaan halen.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de natuurbehoudslijst gaat over de gebieden die we hebben afgebakend in het kader van de vogelrichtlijn en van de habitatrichtlijn. Deze afbakeningen gelden momenteel voor Vlaanderen en werden gemaakt tijdens de vorige legislatuur en daarvoor.

Het gaat om 23 vogelrichtlijngebieden, afgebakend op basis van wetenschappelijke criteria en rekening houdend met welke vogelsoorten er in de lijsten worden opgenomen en moeten worden beschermd. Dit is gebeurd op basis van een rapport van het Instituut voor Natuurbehoud en ze werden bekendgemaakt via een besluit van de Vlaamse regering van 17 oktober 1988. Naast de 23 vogelrichtlijngebieden zijn er 40 habitatrichtlijngebieden, eveneens aangeduid op basis van wetenschappelijke criteria en op basis van de door Europa bepaalde habitattypes en soorten. Ook deze afbakening gebeurde op basis van een rapport van het Instituut voor Natuurbehoud en de respectieve beslissing van de Vlaamse regering dateert van 14 februari 1996. Deze werd uiteraard aangemeld bij de Europese Commissie en momenteel loopt de Europese evaluatie voor het volledige grondgebied. De reactie van het WWF heeft precies te maken met de resultaten van die evaluatie.

Zoals mevrouw Vertriest reeds heeft gezegd, wordt ik er in elk geval bij betrokken vermits het de minister bevoegd voor het natuurbehoud is die instaat voor de afbakeningen. Het is dus op mijn voorstel dat de kaarten worden behouden of herzien.

Op het niveau van de EU vond dus eind 1999 per biogeografische regio een eerste evaluatie plaats van de aangemelde gebieden voor de hele Europese Unie en per lidstaat. Bij deze status quaestionis waren experts uit verschillende landen en ook mensen uit mijn diensten betrokken. Daaruit is gebleken dat door alle lidstaten – ook door België, maar voor de Atlantische biogeografische regio betreft dit nagenoeg alleen Vlaanderen omdat Wallonië bij een andere regio aansluit – voor bepaalde habitattypen en leefgebieden van soorten bijkomende oppervlakten dienen te worden aangewezen. Voor de habitattypen en -soorten die in Vlaanderen voorkomen, gaat het om 15 habitattypen en 9 soorten van respectievelijk Bijlage I en Bijlage II van de habitatrichtlijn.

U hebt mij de typen gevraagd, maar ik zal me beperken tot enkele voorbeelden. Ik stel voor dat de

volledige lijst aan het commissiesecretariaat wordt bezorgd. Bij die lijst heb ik trouwens enkele bedenkingen omdat ik me afvraag of bepaalde zaken wel bij ons voorkomen. Men zegt bijvoorbeeld dat te weinig oppervlakte werd aangeduid voor de embryonale wandelende duinen. Andere typen zijn bijvoorbeeld de psammofiele heide met Calluna- en Genistasoorten, open grasland met Corynephorus- en Agrostissoorten op landduinen, voedselrijke zoomvormende ruigten van het laagland en van de montane en alpiene zones, alsook actief hoogveen. Ik denk niet dat we dit laatste nog bij ons aantreffen. *(Opmerking van de heer Jef Van Looy)*

Er zijn ook nog een aantal soorten waarvoor een bijkomende bescherming vereist is. Ik denk daarbij vooral aan bepaalde vleermuizen en aan de kamsalamander.

Ik was verbaasd en verheugd te vernemen dat een ambtenaar van de Europese Commissie hier is komen meedelen dat België het al bij al nog zo slecht niet doet, ook al omdat Duitsland bijvoorbeeld systematisch weigert in het systeem te stappen. Door het Länder-systeem ligt de organisatie daar nog moeilijker dan bij ons.

We doen het dus niet slecht, maar het moet nog beter kunnen. Het laatste wat we in dit verband hebben gedaan, is een stappenplan opstellen dat door de Vlaamse regering werd goedgekeurd en dat aan de Europese Commissie werd overgemaakt. Daarbij werd de belofte gemaakt de afbakening van de habitatrichtlijn- en vogelrichtlijngebieden zo snel mogelijk te herzien. Die kaarten zijn klaar, het werk is dus af. Dit werk is op grond van wetenschappelijke criteria gebeurd zodat er geen betwistingen kunnen zijn. Het is de bedoeling om daaromtrent volgende week met zowel de natuurbehoud- als de landbouwsector een raadpleging te houden. Daarnaast dienen nog een aantal wettelijke zaken te worden geregeld om in orde te zijn met de implementatie.

Wat mij betreft, is deze zaak nagenoeg rond. Ik heb mijn best gedaan om beter tegemoet te komen aan de Europese richtlijnen en we zullen wel zien of we er in slagen om dit nog voor het reces aan de regering voor te leggen. We worden enerzijds inderdaad wel opgejaagd door Europa dat zegt dat we een betere leerling moeten zijn. Anderzijds is het wel logisch dit mee op te nemen in het afbakeningsproces van de natuurlijke en de landbouwstructuur.

Het is dus wat zoeken, vooral rekening houdend met het feit dat de habitatrichtlijngebieden waarschijnlijk zullen samenvallen met het VEN, terwijl

Dua

dit voor de vogelrichtlijngebieden niet noodzakelijk zo hoeft te zijn.

We doen ons best en we hopen op uw steun te mogen rekenen bij de verdere afbakening.

De voorzitter : Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen : Ik dank u voor uw antwoord en kan u melden dat u zich geen zorgen hoeft te maken over onze steun voor de bescherming van het leefmilieu.

U zegt dat u uw huiswerk volledig af hebt en ik stel vast dat de WWF-informatie aan de pers niet klopt. We bekleeden dus niet de derde laatste plaats en ik ben dan ook verheugd dat we al bij al niet zo slecht scoren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de bevoorrading van vinken voor zangwedstrijden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Hostekint tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de bevoorrading van vinken voor zangwedstrijden.

De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mevrouw de minister, ik ben geen lobbyist, maar stel deze vraag wel op verzoek van Avibo, de overkoepelende organisatie van de Vlaamse vinkeniers. Ik had deze vraag nog even in beraad gehouden omdat er gisteren een belangrijk overleg plaatsvond met uzelf en met Avibo, maar wens ze nu toch te stellen.

Vinkensport is en blijft in Vlaanderen bijzonder populair. Meer dan 50.000 vinkeniers beoefenen in alle rust en stilte hun hobby en nemen wekelijks deel aan de talrijke zangwedstrijden die meestal op een zondag plaatsvinden. Maar ook tijdens de week worden heel wat wedstrijden georganiseerd waaraan vooral gepensioneerden deelnemen. Enorm veel mensen doen aan vinkensport. Ik weet niet of u het systeem kent. Elk gezang wordt aan-

getekend op een stok. Het gaat over een volkssport die al eeuwen bestaat.

Nu kampen de vinkeniers met het probleem van de bevoorrading uit de vrije natuur. Er zijn strenge Europese, Belgische en Vlaamse wetten van toepassing op de sport. De Vlaamse vinkeniers hebben de jongste jaren ernstige inspanningen geleverd om vinken te kweken en met die dieren aan wedstrijden deel te nemen. De toename van het aantal gekweekte vinken verloopt ondanks alle inspanningen slechts heel geleidelijk. De exponentiële groei van de kweek is niet van die mate dat ze de afname van het vinkenbestand opvangt.

De erkende organisaties zijn van mening dat het uitgesloten is om de bevoorrading van de ene dag op de andere af te schaffen. Een minimale bevoorrading wordt van levensbelang geacht om bloedarmoede in de vinkenkweek te vermijden.

In het verleden waren er heel constructieve gesprekken met uw voorganger, voormalig minister Kelchtermans. Die gesprekken resulteerden op 10 september 1998 in een protocol, waarbij de federaties zich engageerden om de kweek voort te stimuleren in ruil voor een degressieve bevoorrading.

– *De heer Jef Van Looy treedt als voorzitter op.*

Mevrouw de minister, bent u bereid om het door uw voorganger afgesloten protocol met bijhorende opmerkingen dat werd geformuleerd in het ministerieel besluit van 27 mei 1999, voor te leggen aan de Raad van State ? Bent u bereid om concrete afspraken te maken met de erkende vinkeniersorganisaties over de bevoorrading na het jaar 2002 ? Wilt u opnieuw om de tafel gaan zitten en aan de hand van de cijfergegevens de groei van de vinkenkweek beoordelen ?

Ik heb vernomen dat gisteren een protocol werd voorgelegd aan de representatieve vinkeniersorganisaties. Kunt u de inhoud ervan weergeven ?

Ik dank de voorzitter en de minister voor de soepelheid die aan de dag werd gelegd om toch te antwoorden op deze vraag die ik eerder had ingetrokken.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, voor alle duidelijkheid : ik ben wel een lobbyist. Ik ben lobbyist van 20.000 hobbyisten. Een lobbyist verliest het algemeen belang

Denys

van het milieu en het algemeen dierenwelzijn echter niet uit het oog.

Ik weet dat dit thema gevoelig ligt bij uw achterban en bij een aantal leden van mijn partij. Ik ben een beetje verrast over de methode waarop u ons en de betrokken organisaties hebt behandeld. Tijdens de maand januari hebben we over de partijgrenzen, en zelfs over de grenzen tussen meerderheid en oppositie heen, met een aantal parlementsleden die gevoelig zijn voor deze materie, gevraagd om een gesprek met u te hebben. U hebt dat toegestaan en een gesprek gevoerd met ons en met de organisaties. Uit dat gesprek had ik begrepen dat u verder met ons wenste te spreken, dat u de gevoeligheden van beide kanten kende, en dat we met name met elkaar zouden praten voordat stappen werden gezet, opdat een consensus zou worden bereikt.

Door dat gesprek hadden wij, de parlementsleden, afgesproken om u hierover niet te interpelleren of vragen te stellen. We spraken af te wachten tot we een uitnodiging van u zouden krijgen voor een gesprek. U had immers gezegd dat u een voorstel hoe dan ook parlementair wilde toetsen. U wilde zich verzekeren van een parlementaire meerderheid. Ik was verrast dat ik gedurende vele maanden niets van u hoorde. De geruchten deden de ronden dat een regeringsprotocol op komst was. Ieder parlements lid, ook de leden van de oppositie, hielden zich aan de afspraak om te wachten. We wilden de zaak niet opkloppen en wilden evenmin een onnodige confrontatie.

Mevrouw de minister, ik was erg verwonderd toen ik na enig aandringen van een van uw kabinet medewerkers vernam dat de betrokken organisaties pas gisteren of eergisteren werden uitgenodigd. Tegelijkertijd werden ze geconfronteerd met een protocol dat te nemen of te laten is. Uw werkwijze verwondert mij. De parlementsleden hebben hier niets meer over vernomen. De heer Hostekint heeft deze vraag moeten stellen om te vernemen wat er aan de hand is. Dat is geen behoorlijk gedrag tegenover positief en constructief ingestelde parlementsleden die een oplossing willen vinden voor dit probleem.

Het protocol zou volgens organisatie Avibo een en ander vermelden over de degressiviteit. Het probleem van de vinkensport is geen probleem van dierenwelzijn. Twintig tot dertig jaar geleden was er wel sprake van inbreuken tegen het welzijn van dieren. De situatie is echter danig geëvolueerd. Het gaat niet langer om een probleem van dierenwel-

zijn, als wel om een probleem met de bevoorrading.

Die bevoorrading heeft alles te maken met het evenwicht van het vinkenbestand in de natuur. Dat is het milieuprobleem. Vinken in een kooitje zetten, is vergelijkbaar met duiven in een hok steken. Als men van mening is dat dit niet kan, dan mogen er ook geen dierentuinen meer zijn. Als men het zover wil drijven, dan moeten alle dieren in de wilde natuur worden gelaten. Ik denk dat geen enkele politicus de bedoeling heeft om alle dierenhobby's af te schaffen.

Toen de heer De Batselier minister van Leefmilieu was, werd een protocol afgesloten. Dat bood een behoorlijke oplossing. Het aantal vinken dat uit de natuur werd gehaald, werd beperkt. Het aantal werd vastgelegd in een quotum. Tegelijkertijd werd het kweken van vinken opgelegd en ondersteund. Hoe meer er werd gekweekt, hoe minder vinken uit de natuur werden gehaald.

De organisaties Vimibel en Avibo hebben enorme inspanningen geleverd om het kweken te bevorderen en om te controleren op misbruik, op het vangen in het zwart. Ik sta dikwijls in contact met sportorganisaties met een veel grotere naam. Ik heb gemerkt dat de vinkeniersorganisaties heel goed functioneren op het vlak van controle, de werking en het bewust maken van de basis. Ik neem mijn hoed af voor Avibo en Vimibel. De organisaties leveren het bewijs dat een protocol met de overheid kan worden nageleefd.

In het eerste protocol met de heer De Batselier werd bepaald dat nog 20.000 vinken per jaar uit de natuur konden worden gehaald. Het nieuwe protocol zou voorzien in een degressieve vermindering. Hoe men het ook draait of keert, het volledig stopzetten en het niet meer kunnen bevoorraden uit de natuur, betekent het einde van de vinkensport. Met de maatregel wordt de vinkensport langzaam de keel toegeknepen. Hiervoor zijn twee redenen.

Ten eerste is men onvoldoende bij machte om het kweektempo zodanig te verhogen dat alle 20.000 vinkeniers blijvend kunnen worden bevoorrad. Het kweken van vinken is immers niet hetzelfde als kweken van konijnen of duiven. Een vink is een klein, gevoelig en tener beestje. Het kweken is bijzonder moeilijk. Het gaat niet om een productie zoals bij de konijnen- of duivenkweek.

Ik herhaal nogmaals dat de federaties inspanningen hebben geleverd en nog leveren. Ze beschikken over cijfers over de kweek. Daaruit blijkt dui-

Denys

delijk dat het ritme van een gestimuleerde en sensibiliseerde kweek in overeenstemming kan worden gebracht met de nood van de 20.000 vinkeniërs. Als niet langer wordt toegelaten dat vinken in de natuur worden gevangen om te dienen als basisbevoorrading, dan betekent dit echter de dood van de vinkensport.

Ten tweede weet iedereen die een beetje op de hoogte is van de vogelgenetica dat zonder een paar vogels uit de natuur bloedarmoede ontstaat. Iedereen weet dat het niet goed is om telkens opnieuw te kweken met vogels met dezelfde bloedstromen. Daardoor ontstaat immers een zwakker ras. Er is dus nood aan een minimaal aantal vogels uit de natuur.

Mevrouw de minister, als de vinkenorganisaties de waarborg zouden krijgen dat ze 2.000 vinken per jaar uit de natuur mogen halen, dan kunnen ze zich voldoende bevoorraden. Met die waarborg wordt het overleven van de vinkensport gegarandeerd. Door die waarborg kunt u 20.000 gezinnen helpen. De heer Hostekint heeft gelijk : in de meeste gevallen gaat het om de gewone man en vrouw. Het zijn niet de bourgeois die aan vinkensport doen. Het gaat over volkse mensen die verzet beleven aan de vinkensport. Het is een vorm van recreatie die al jarenlang bestaat. Niet iedereen kent de sport, maar toch is ze overal aanwezig. Aan de ene kant worden hier soms grote budgetten gependend opdat gemeenschapszin zou ontstaan, en opdat mensen opnieuw met elkaar zouden praten, maar aan de andere kant wordt een bestaande sport kapot gemaakt. Met 2.000 vinken per jaar kan de vinkensport blijven leven.

Het uit de natuur halen van 2.000 vinken per jaar schaaft bovendien op geen enkele wijze het natuurbestand en heeft geen onevenwicht in het milieu tot gevolg. Ik zou nooit lobbyen voor een bepaalde groep als ik daarmee het evenwicht van de natuur zou schaden.

Mevrouw de minister, ik herhaal nogmaals dat als u het protocol handhaaft, u de doodsteek geeft aan de vinkensport. Volgende zaterdag vindt een staten-generaal plaats van alle vinkenorganisaties en -liefhebbers te Waregem. Ik ga daarheen, net als sommige andere collega's. We zullen er niet langer zwijgen, tenzij u ons nu de waarborg geeft dat 2.000 vinken per jaar uit de natuur mogen worden gehaald. Dit is geen chantage. Ik zeg dit in de geest van onze oorspronkelijke afspraak om naar een oplossing te zoeken. Enkele jaren geleden bedroeg

de bevoorrading nog 20.000 stuks. Wij vragen kort en simpel om ervoor te zorgen dat de vinkensport leefbaar blijft door een bevoorrading van 2.000 vinken per jaar te garanderen.

Als u dit kunt garanderen, kunt u op onze medewerking rekenen. Dan zullen we zaterdag een pleidooi houden voor het ondertekenen van het protocol en voor het zoeken naar een nieuw evenwicht. Mevrouw de minister, laten we alstublieft proberen om deze zaak in consensus op te lossen.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de heren Hostekint en Denys hebben reeds veel gezegd. Ik heb niet veel aan hun woorden toe te voegen. U weet even goed als wij dat het om een bijzonder gevoelig thema gaat. Al jaren wordt in dit parlement over de vinkensport gediscussieerd : naar aanleiding van het beëindigen van een protocol of van een uitspraak van het Europees Hof.

De wil van de mensen die aan vinkensport doen, is bijzonder groot. Ook zij zien de problemen van de bevoorrading in en willen iets aan de problemen doen. Toch hebben ze alle aanwezige parlementsleden in Kortrijk op 19 november bijzonder goed weten te overtuigen van het belang van de bevoorrading. Het is wetenschappelijk aangetoond dat het tot nul herleiden van de bevoorrading de stille dood van de vinkensport tot gevolg zal hebben. Iedereen is het daarover eens. De heer Denys heeft dit met een aantal concrete voorbeelden aangetoond.

De vinkeniers hebben ons op 19 november gevraagd om hen niet te laten verzeilen in een politiek spelletje. We hebben toen afgesproken om met alle democratische partijen naar een oplossing te zoeken. Onder die impuls hebben we samen met de vinkeniers tweemaal een onderhoud met u gehad. Toen werd de afspraak gemaakt om eerst te informeren en te onderzoeken hoe de voorstellen kunnen worden gedragen door het parlement.

Mevrouw de minister, achteraf beschouwd heb ik bijzonder veel spijt. Zondag heb ik een unieke kans laten liggen om als oppositielid mijn stellingen te verdedigen. Samen met de heer Hostekint heb ik toen 2.200 vinkeniers toegesproken. Een politicus krijgt niet elke dag de kans om zijn meningen te verkondigen voor zoveel mensen. Ik heb me er bijzonder op de vlakte gehouden. De vinkeniers hebben weken geleden al een gesprek met u aangevraagd. Ik heb u daarop nog gewezen tijdens de

Decaluwe

plenaire vergadering van vorige week. Nu heb ik echt spijt dat ik zondagochtend geen harde oppositietaal heb gebruikt. Dat zou me ongetwijfeld een uitbundig applaus hebben opgeleverd. Ik heb intengendeel verteld dat ik ervan op de hoogte was dat u met de zaak bezig was en dat we een constructief voorstel zouden doen. Gisteren bleek uit een aantal paniektelefoontjes die ik kreeg, dat dit niet klopt.

Mevrouw de minister, ik vind het geen stijl voor een Agalev-minister die inspraak en overleg hoog in het vaandel draagt. Na het overleg met de mensen van de zorgsector heb ik gemerkt dat uw collega, minister Vogels, hetzelfde deed. Toen het een beetje moeilijk werd, trok ze zich terug. U hebt een voorstel dat te nemen of te laten is. Het doet er niet toe of er maandag iets wordt ondertekend of niet. Ik vind dit geen stijl hebben. Ik neem aan dat u het druk hebt gehad, maar toch hebt u hebt vier tot vijf weken verloren laten gaan. Ik vraag u om het gesprek open te houden. Ik weet dat een aantal mensen uit uw omgeving van dit dossier een symbooldossier willen maken. Agalev heeft veel ervaring met symbooldossiers. U weet dus even goed dat er bij symbooldossiers nooit grote winnaars en altijd veel verliezers zijn.

Mevrouw de minister, het is misschien een goed idee om u het historisch boek 'Hinke de Vinke' te laten bezorgen. Daaruit kunt u leren hoe de sport is gegroeid en wat er leeft onder de vinkeniers. Zaterdag is er een bijeenkomst in Waregem. Daar zullen 400 tot 500 mensen aanwezig zijn die duidelijke taal zullen verwachten. De mensen zullen vragen of ze dit protocol moeten ondertekenen of niet. Ik verwacht een bevredigend antwoord. Ik steun de vraag van de heer Denys. Ik wil het niet hebben over het aantal, 2.000 of 2.500. Ik pleit in elk geval, en u had dat informeel toegezegd, voor wetenschappelijke ondersteuning van de kweek. Men kan wellicht net zo goed aantonen dat vinken uit de natuur noodzakelijk blijven omwille van de vogelgenetica.

Ik voel me als parlamentslid bij de neus genomen omdat u in aanwezigheid van een groot aantal collega's beloofd had uw voorstellen te toetsen. We hebben daarom bewust geen vragen gesteld of tumult gemaakt. Dit ligt in sommige streken gevoeliger dan in andere. Ik hoop dat u zaterdag de moed hebt om naar Waregem te komen om uw beleid te verdedigen en tot een constructief gesprek te komen zoals over het MAP. Ik hoop dat u in confrontatie, in gesprek gaat met de betrokkenen. Wij

zullen al het mogelijke doen om de wurgdood van de vinkensport als de bevoorrading stopt in 2004, te voorkomen. Ik hoop dat u begrip hebt voor die mensen.

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Ik vraag me af wie hiervan nu eigenlijk een symbooldossier wil maken. Ik schrik van de heftige reacties. Als men pleit voor meer ondersteuning van de vinkenkweek moet dat toch vanuit Sport gebeuren en niet vanuit Leefmilieu ? U pleit volop voor de vinkensport maar het is geen sport zoals een andere. Men doet een beroep op de natuur. Kan dat blijven duren ? Kan men het natuurlijke vinkenbestand blijven gebruiken ? Aan de ene kant doen we investeringen om de biodiversiteit in Vlaanderen te vrijwaren en aan de andere kant verzwakken we de biodiversiteit door er de vinken uit te halen. Dat klopt toch niet ?

Ik heb hier een fors pleidooi gehoord voor de vinkensport en het voortbestaan daarvan. Ik kan daar enigszins inkomen, maar ik heb geen argumenten gehoord die aantonen dat ons vinkenbestand dat kan dragen. 'Te veel eigen volk' leidt tot inteelt en dat zal voor de vinken ook wel gelden, maar dat betekent niet dat men altijd een beroep moet doen op de natuur voor de genetische verscheidenheid. We zitten hier in de commissie voor Leefmilieu en moeten ons toch bezighouden met de bescherming van het leefmilieu. Ik pleit voor de bescherming van het leefmilieu. Ik wil garanties voor het vinkenbestand, niet alleen het bestand op zichzelf, maar ook de omgeving ervan en alle lagen eronder en erboven in de dierenketen. Ik heb daarover niets gehoord. Ik kan appreciëren dat men voor een volkssport pleit, maar ik wil garanties dat het vinkenbestand niet wordt aangetast en daarover is met geen woord gerept.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : In de eerste plaats heb ik geen uitgebreid dossier meegebracht omdat ik dacht dat de vraag was ingetrokken. Over cijfers zal ik niet veel kunnen zeggen, maar ik denk dat het vooral een algemeen debat wordt.

Ik wil me verontschuldigen voor de weg die gevolgd werd. Ik heb al herhaaldelijk vertegenwoordigers van de vinkensport ontvangen op mijn kabinet. We hebben al met en zonder parlamentsleden constructieve gesprekken gevoerd. De problemen werden geschetst. De vinkeniers zijn niet happig op een afbouw van de vogelvangst of vogelbevoorra-

Dua

ding zoals zij dat noemen. Ik heb zonder twijfel mijn bedoeling duidelijk gemaakt : een afbouw van de vinkenvangst. Ik dacht dat zij daar begrip voor hadden, want ik heb altijd duidelijke taal gesproken.

Dat het nu vrij vlug gegaan is, komt doordat ik de timing uit het oog verloren was. Achteraf bekeken had ik het beter anders aangepakt. Misschien had u mij inderdaad beter geïnterpelleerd zodat ik er werk moest van maken. Ik was er niet van op de hoogte, maar we hebben in de voorbije weken blijkbaar telefoontjes gekregen met de vraag om een onderhoud. Dat werd niet als dringend beschouwd. Op een bepaald moment hoorde ik dan dat de beslissing over de bevoorrading voor 2000 nog voor het reces moest vallen. Mijn excuses voor deze gang van zaken.

Mijnheer Hostekint, het gaat er niet om of men voor of tegen de vinkensport is. De discussie gaat over het vangen van dieren uit de natuur, ja of neen. Daar kan men een hele wetenschappelijke redenering over opzetten en voor beide kanten argumenten vinden. Ik realiseer me zeer goed dat de sector zelf al inspanningen heeft geleverd, beperkt, maar toch. Ze proberen de eigen kweek op gang te brengen.

We zitten evenwel met een tweede probleem. Er is de vinkensport waarbij men streepjes zet bij elke slag – of zoiets – en aan de andere kant zijn er mensen die van het vinken vangen een sport maken. Dat leidt tot een emotionele discussie : laten we dat verder toe of bouwen we dat af ? Ik wil er nog op wijzen dat we al 25 jaar bezig zijn met die afbouw ! Dat staat in de wet. In de jaren zeventig heeft men al beloofd dat men binnen de kortste tijd tot nul zou komen en dat is nooit gebeurd ! Dat is om allerlei redenen nooit gelukt. Ik heb alle begrip voor de mensen die er middenin zitten of zaten, zeker uit de politieke wereld.

Het Europees Hof van Justitie heeft onlangs een uitspraak gevelde. Het vangen van vogels voor een hobby is verboden ! Verboden ! We zijn nu al in overtreding. En zelfs als we een afbouwscenario starten, gaan we verder met die overtreding. Het mag gewoon niet !

Een ander element van de algemene context is dat we met twee groepen worden geconfronteerd. Dat was gisteren ook zeer duidelijk. Als we een protocol willen afsluiten, moeten we rekening houden met de vinkeniers en met natuurverenigingen zoals

Vogelbescherming, Natuurreservaten, enzovoort. Zij vechten al jaren tegen zulke praktijken. Zij hebben ook een achterban en ik kan daar ook cijfers op zetten. Zij vinden dat het vinken vangen niet morgen moet worden afgeschaft, maar dat het gisteren afgeschaft had moeten zijn. De vinkeniers willen rustig voortdoen, een beetje afbouw maar mét natuurlijke bevoorrading. Ik zit tussen twee groepen waarvan de ene al jaren vraagt : stop, en de andere : laat ons doorgaan. Gisteren deed de vogelbescherming een voorstel voor afbouw in twee of drie jaar. Ze hadden daarover een rondvraag gedaan bij zestig natuurverenigingen. Het overgrote merendeel ging daar niet mee akkoord en wilde een onmiddellijke stopzetting, maar als dat een definitieve oplossing op termijn zou betekenen, zouden ze er zich bij neerleggen. Maar de afbouw is onvermijdelijk.

Het betreft hier verenigingen met 20.000 tot 30.000 leden. Maar liefst 60 Vlaamse verenigingen hebben zich hiervoor ingeschreven. We moeten ook met deze feiten rekening houden.

Zoals de heer Hostekint daarnet al heeft gezegd, heeft mijn voorganger met de twee vinkeniersverenigingen, Avibo en Vimibel, een protocol afgesloten betreffende de bevoorrading tijdens de periode 1998-2002. Het ministerieel besluit terzake is door de Raad van State vernietigd. Het nieuwe besluit is vervolgens ingetrokken omwille van de regeringswissel. Er moet iets gebeuren want er zijn momenteel geen juridische voorzieningen voorhanden, behalve uiteraard dat het vangen van vogels door de wet op de vogelbescherming is verboden.

Om deze lacune te verhelpen, heb ik het initiatief genomen om een protocol op te maken. Ik heb de eisenbundels van beide partijen naast elkaar gelegd en geprobeerd om een compromis te vinden. Dit compromis bestaat uit een werkelijke afbouw die in 2004 tot een stopzetting van de vinkenbevoorrading moet leiden. Hieraan heb ik wel een zware subsidiëring gekoppeld.

Deze subsidie vormt het onderwerp van heel wat discussies. Mevrouw Vertriest heeft daarnet al verwezen naar de sterke tegenkantingen vanwege de natuurbescherming. Ik wil de kweek namelijk vanuit mijn kredieten stimuleren. Ik wil zelfs een subsidie toekennen per gekweekte soort. Het is echter een moeilijke uit te leggen verhaal.

Ik heb goed geluisterd naar de argumenten van de vinkeniers. De rode draad in hun verhaal is de wil om inspanningen te leveren om vinken te kweken. Het kweken zelf is echter niet zo gemakkelijk en

Dua

zeker al moeilijker dan het kweken van duiven. De sector zal zich moeten organiseren. Het is immers niet de bedoeling dat elke vinkenier zelf vinken kweekt. Men zal voor een verspreiding van de kweekproducten moeten zorgen.

De vinkeniers stellen tevens dat het kweken eenvoudiger gaat met gekweekte soorten. Dit argument doet hun hele theorie gedeeltelijk in het water vallen. Ze laten nu reeds heel wat vogels vliegen omdat ze er teveel hebben. De vinkeniers zijn enkel geïnteresseerd in mannetjes die goed kunnen zingen, liefst nu en dan aangevuld met mannetjes die ze in de natuur vangen. Ik heb me laten vertellen dat de gekweekte mannetjes meestal beter zingen dan de gevangen mannetjes. Aangezien ik geen specialist ben, wil ik hier niet verder op ingaan. Deze tegenstrijdigheid leidt evenwel tot een rare situatie. Ik ben ervan overtuigd dat de vinkeniers hun sport met de eigen middelen kunnen uitoefenen, maar dat ze het moeilijk hebben om het andere aspect van de volkssport, de vangst, te laten vallen. Een vinkenier krijgt een kick van een wedstrijd, maar ook van de jacht. Men treft hetzelfde gevoel bij de jagers aan. Ik heb hier begrip voor.

Ik heb de cijfers niet bij me om de vraag van mevrouw Vertriest aangaande de mogelijke verstoring van de biodiversiteit te beantwoorden. Aangezien ik dit belangrijk vind, ben ik wel bereid om hier een andere keer dieper op in te gaan.

Het is voor onze boswachters en natuurwachters onvoorstelbaar moeilijk om tegen de illegale vogelvangst op te treden. Er is namelijk ook een legale vogelvangst. Dit leidt momenteel tot aberrante situaties. Deze systemen leiden ertoe dat het haast onmogelijk is om een controle op de vogelvangst uit te oefenen.

De betrokken organisaties leveren inspanningen om de zogenaamde cowboys eruit te halen. Men kan enkel vaststellen dat de illegale vogelvangst in die kringen nog steeds leeft. Die praktijk wordt door de tolerantie van de overheid in de hand gewerkt. Ik wil hiervoor een elegante en goede oplossing vinden. Ik wil de organisaties en hun leden niet bruuskeren. Ik wil, gespreid over een aantal jaren, voor een afbouw zorgen. Indien de sector inspanningen levert, moet dit zeker lukken.

De achterban van de natuurbeschermingsorganisaties heeft me laten weten dat ik een duidelijk perspectief op de toepassing van de wet moet bieden. Volgens deze mensen zal de sector zonder dit per-

spectief geen kweekinspanningen leveren. Men probeert het kweken reeds 20 jaar te stimuleren. Deze stimulering wordt al even lang afgeremd door het feit dat men steeds een opening voor de vogelvangst heeft gelaten.

Ik heb het hier nog niet over allerlei wantoestanden gehad. Bij het ringen van de vogels gebruikt men soms ringen van slechte kwaliteit. Men breekt deze ringen soms open om ze aan de poten van nieuwe vogels te doen. Het gaat hier om een volkssport, maar het gaat hier evenzeer om toestanden waarmee ik als minister van Leefmilieu liever niet wordt geconfronteerd.

Ik wil zeker nog met de mensen uit de sector discussiëren. Ik wil hun argumenten aanhoren. Iedereen moet echter beseffen dat ik de afbouw van de vinkenvangst in mijn beleidsnota heb opgenomen. Ik heb nog steeds niet voldoende argumenten gehoord om op dit voornemen terug te komen. Dit betekent niet dat ik geen overleg met de parlementsleden wil. Alhoewel het niet veel is, hebben we immers nog wat tijd. We kunnen dit onderwerp volgende week nog bespreken. Ik blijf evenwel bij mijn uitgangspunt. Men heeft 25 jaar de tijd gehad om zich voor te bereiden en nu is het tijd om iets tastbaar tot stand te brengen.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Ik wil graag reageren op de stelling van de minister dat er tijdens de voorbije 25 jaar wat de kweek betreft te weinig inspanningen zijn geleverd. Wat het begin van deze periode betreft, kan dit kloppen. De voorbije tien jaar zijn er echter enorme inspanningen geleverd om vinken te kweken.

De heer Denys heeft er al op gewezen dat Avibo en de kleinere federatie Vimibel zeer goed zijn georganiseerd en uit zeer gedisciplineerde kleine mensen bestaan. Veel sportfederaties kunnen aan deze organisaties een voorbeeld nemen. De vinkeniers houden zich aan de voorschriften van hun federatie. De jongste tien jaar zijn er dan ook veel inspanningen geleverd om vinken te kweken.

De door de minister in het protocol voorgestelde cijfers en het voorstel van de vinkenverenigingen verschillen hemelsbreed. De vinkeniers willen de vogelvangst jaarlijks degressief laten dalen. De cijfers van de vinkeniers zijn in mijn ogen zeer redelijk. Ze verschillen echter enorm van de cijfers die in het protocol worden vooropgesteld. De heer Denys heeft daarnet reeds het cijfer 2.000 vooropgesteld. Dit lijkt me zeer redelijk. Ik ben er trou-

Hostekint

wens van overtuigd dat de vinkeniers, mits het nodige toezicht van de federaties, zelf inspanningen zullen leveren om de vogelvangst degressief te laten dalen tot het door de heer Denys voorgestelde aantal.

Ik heb me laten vertellen dat dit protocol te nemen of te laten is. Ik heb me zelfs laten vertellen dat de vinkeniers tegen maandag een antwoord moeten klaar hebben en dat het protocol maandag moet worden ondertekend. Ik heb begrip voor de argumenten van de vogelbescherming, maar ik vrees dat dit protocol het einde van de vinkensport inhoudt.

Men mag niet vergeten dat deze sport door de kleine man wordt beoefend. Men speelt voor een zijden bloem of voor een geldprijs die tussen de 25 en de 200 frank varieert. *(Opmerkingen)*

Men kan ook een beker van een volksvertegenwoordiger winnen. *(Gelach)* Zelfs de tweede burger van het land, de heer De Croo, woont jaarlijks de vinkenslagen bij. *(Opmerkingen)*

Ik bedoel hiermee eigenlijk dat de vinkensport wordt gesteund door politici. Men kan zeggen dat zij er electoraal voordeel bij hebben en dit zal ongetwijfeld bij bepaalde politici het geval zijn. Wanneer ik hierover een vraag stel, is het in de eerste plaats uit respect voor de vinkensport. Wanneer men de gepensioneerden dit afneemt, neemt men hen een zeer zinvolle vrijetijdsbesteding af. Ik vrees, mevrouw de minister, dat er heibel van zal komen. Het zou niet slecht zijn, zoals de heer Decaluwe suggereerde, om zaterdag aanwezig te zijn op de staten-generaal in Waregem. Ik zou graag hebben dat de deur open blijft staan voor verdere discussie. Ik weet dat het niet lang meer kan aanslepen want men moet het nieuwe seizoen beginnen voorbereiden. Ik zou graag hebben dat u toch nog even overlegt met de vinkeniers.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, eigenlijk hadden we beter geïnterpelleerd. Ik heb de passage gezien in de beleidsnota en heb er niet op willen reageren omdat we de afspraak hadden gemaakt om te wachten. U kent mijn standpunt zeer goed, mevrouw de minister. Ik zal volgende week het initiatief nemen om nog voor het reces een vinkendebat te houden. Dit kan op basis van een resolutie die we bij hoogdringendheid zullen indienen. Ik zal dat doen, want dat is de laatste kans. Het

gaat over de bevoorrading van 15 oktober en 15 november, we hebben dus geen andere mogelijkheid meer.

Ik wil geen slachtoffer worden van mijn constructieve houding. Ik wil een open debat houden en antwoorden op een aantal opmerkingen van mevrouw Vertriest en van u, mevrouw de minister. Het indienen van een voorstel van resolutie bij hoogdringendheid is de enige mogelijkheid die ik nog heb om een debat uit te lokken met de bedoeling de polsslag van het parlement te voelen met betrekking tot het te nemen besluit.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, als de heer Denys dit doet, zal hij de steun van onze fractie krijgen. Ik heb uit het antwoord van de minister onthouden dat het voorstel vanuit de sector van de vogelbescherming komt.

Minister Vera Dua : Het voorstel is een compromis tussen wat zij wilden en wat de vinkeniers wilden.

De heer Carl Decaluwe : Ik ben tevreden met uw antwoord dat ten dele duidelijkheid schept. Wanneer men iets absoluut verbiedt tegen de wil van velen, forceert men het in de illegaliteit. Dit kan niet de bedoeling zijn. Daarom is het belangrijk dat we op basis van wetenschappelijke cijfers pleiten voor een kleine bevoorrading. Ik heb ook begrip voor de biodiversiteit. Ik wil u nogmaals vragen, mevrouw de minister, om zaterdag naar Waregem te komen. Dat zou een positief signaal zijn en dan zou de sector zeker niet denken dat minister Dua de dood van een volkssport wil. Ik denk immers niet dat dit uw bedoeling is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de sanering van de bedrijfsterreinen van JM Balmatt te Mol-Donk

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Dijck tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de sanering van de bedrijfsterreinen van JM Balmatt te Mol-Donk.

De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het onderwerp van mijn vraagstelling zal u niet vreemd zijn. Ik weet dat er in het verleden briefwisseling is geweest tussen lokale verantwoordelijken en uzelf. Toch zou ik graag de huidige stand van zaken met betrekking tot dit dossier kennen.

Ik wil even de situatie schetsen. Het betreft hier een terrein waar in het verleden golfplaten en allerlei soorten platen werden geproduceerd waarbij enorm veel asbest is gebruikt. Doorheen de decenia is er heel wat gedumpt. Het is niet alleen een probleem van het opnieuw nuttig maken van industrieterreinen, waaraan er trouwens in de streek een tekort is, het is ook een milieuprobleem omdat we de gevaren van asbest maar al te goed kennen. Vanuit dit oogpunt is dit dossier vrij belangrijk.

Artikel 45 paragraaf 1 en 2 van het bodemsaneringsdecreet stipuleert dat OVAM in bepaalde gevallen ambtshalve kan overgaan tot bodemsanering. Paragraaf 1 vermeldt dat indien de persoon die krachtens dit decreet verplicht is over te gaan tot sanering of andere maatregelen dit onvoldoende doet of wanneer volgens paragraaf 2 de eigenaar of gebruiker waar de verontreiniging tot stand kwam niet gehouden is tot sanering, OVAM conform artikel 10 of 31 ambtshalve kan overgaan tot sanering.

In het verleden is steeds gemeld dat aan die voorwaarden niet is voldaan. Ik zou graag de stand van zaken op dit moment kennen omdat ik het moeilijk aanvaardbaar vind dat dit dossier al te lang blijft aanslepen. Ik heb daarom enkele concrete vragen, mevrouw de minister.

Wat is de stand van zaken met betrekking tot het al dan niet voldoen aan een ambtshalve bodemsanering? Welke stappen zijn er dienaangaande ondernomen? Wat zijn de oorzaken van de vertraging?

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Frans de Cock : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik wil me aansluiten bij de heer Van Dijck. In hoeverre is er over dit dossier overleg met minister Van Mechelen vanuit het standpunt van sanering van bedrijventerreinen en van het gebruik van EFRO-gelden? De streek Mol-Balen-Dessel heeft wat dit betreft een geprivilegieerd statuut. Er zullen waarschijnlijk wel middelen voorhanden zijn om aan dit soort noodwendigheden een oplossing te bieden.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het gaat inderdaad om een gekend en belangrijk dossier van bodemverontreiniging. Het terrein ligt al jaren braak en ik begrijp zeer goed dat er door de omgeving sterk wordt aangedrongen op vooruitgang in het dossier. Balmatt is op dat vlak niet zeer actief.

Op uw fundamentele vraag moet ik spijtig genoeg hetzelfde antwoord geven als vroeger, namelijk dat momenteel niet aan de voorwaarden wordt voldaan om die sanering ambtshalve te laten uitvoeren. Dat kan maar om twee redenen, namelijk als de eigenaar zijn verplichtingen niet of onvoldoende nakomt of wanneer de eigenaar geen saneringsverplichting heeft en er toch een dringende sanering noodzakelijk is. De firma Balmatt is saneringsplichtig. De tweede reden zullen we dus nooit inroepen want zij moet betalen, en niet de overheid. De firma is tevens min of meer in orde met een aantal zaken zodat men ze eigenlijk niet kan pakken.

We hebben al enkele stappen gezet. Er werd een oriënterend bodemonderzoek uitgevoerd. Dat voldoet echter niet. De normale procedure is dat OVAM aanvullingen vraagt. Dit is gebeurd en werd reeds meegedeeld aan de curatoren van het bedrijf met het verzoek dit in orde te brengen.

In deze procedure van een onvoldoende oriënterend bodemonderzoek wordt de vraag dus opnieuw gesteld.

Zolang aan geen van de voorwaarden wordt voldaan, zal de OVAM niet tot ambtshalve bodemsanering overgaan. Bijgevolg zal er ook geen sanering worden ingeschreven in de begroting. De OVAM engageert zich ertoe het overleg met de curatoren nog intensiever voort te zetten, om zo spoedig mogelijk tot een bodemsanering te komen die wordt gefinancierd door de saneringsplichtige zelf. Dat is te verkiezen boven een ambtshalve sanering, die wordt uitgevoerd wanneer iemand niet aan zijn verplichtingen voldoet. Vermits de kosten daarvoor teruggevorderd moeten worden, komen we daarmee terecht in een juridische procedure, waarin er altijd betwisting is. Het is dus verkieslijk een ambtshalve sanering te vermijden, door de eigenaar onder druk te zetten om zelf een sanering uit te voeren.

Dit is een typisch geval, dat illustreert dat we de sanering van de zogenaamde brown fields op een gestructureerde wijze moeten aanpakken. Onder het toezicht van de overheid moet er een samenwerking komen tussen degene die verantwoordelijk is

Dua

voor de sanering, meestal de eigenaar, en de projectontwikkelaar die iets met de betrokken terreinen wil doen. We zijn gestart met een project om de aanpak te structureren, in overleg met minister Van Mechelen, die daar zelf ook veel belang aan hecht.

Het probleem doet zich niet alleen voor bij Ballmat, maar is belangrijk in heel de Kempen. Daarom willen we in de Kempen een pilootproject opzetten voor de sanering van de brown fields. De OVAM is daar vragende partij voor. Er is wat tijd nodig om dat ook wettelijk te onderbouwen, maar eens dat op gang komt, kan voor zulke gronden een oplossing worden gevonden.

– *De heer Jacques Timmermans, voorzitter, treedt opnieuw als voorzitter op.*

De voorzitter : De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik begrijp dat u het probleem onderkent, en dat u bereid bent om er iets aan te doen. Een belangrijk aspect, ook voor minister Van Mechelen als minister van Economie, is dat het gebied erkend is als een doelstelling-2-gebied, waar volgens het gewestplan hectaren industriezone voorhanden zijn, die echter door de vervuiling niet kunnen worden gebruikt.

Mijn vraag ging over de terreinen van Ballmat. Die beslaan weliswaar een vrij beperkte oppervlakte, maar het probleem is er door de aard van de vervuiling des te acuter. Ik hoop dat er op een intensievere en snellere manier kan worden gewerkt.

In hoofde van een andere functie die ik bekleed, wil ik hier ook optreden als woordvoerder van de lokale verantwoordelijken, op het gevaar af hiermee mijn boekje te buiten te gaan. Zij zijn te allen tijde bereid om hun verantwoordelijkheden op te nemen. Van hen moeten immers de projectvoorstellen komen, en zij zijn bereid deze belangrijke dossiers aan te pakken. Op die manier kunnen we vooruitgang boeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Didier Ramoudt tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de drinkwaterprijs

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Ramoudt tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de drinkwaterprijs.

De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in Vlaanderen staan op dit moment 21 maatschappijen in voor de watervoorziening van de bevolking. Die maatschappijen hebben verschillende structuren, zoals de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening, de gemeentelijke intercommunales en de gemeentelijke regies. Dat maakt ook dat er prijsverschillen bestaan, die vooral worden veroorzaakt door verschillende productiemethodes en distributienetten. Sommige maatschappijen produceren zelf drinkwater, andere kopen het water aan, soms in eigen land, soms in Wallonië, Nederland of Frankrijk.

Drinkwater is een levensnoodzakelijk goed. De prijsverschillen gaan echter zo ver dat bijvoorbeeld een gezin in het Antwerpse gemiddeld minder dan 5.300 frank per jaar betaalt, terwijl bijvoorbeeld in het Brusselse meer dan 9.000, en in Wortegem-Petegem zelfs 10.000 frank moet worden betaald. Dat is bijna het dubbele per gezin voor hetzelfde essentiële goed.

Mevrouw de minister, ik heb u hier enige tijd geleden een schriftelijke vraag over gesteld. U antwoordde dat de prijssetting een federale materie is, en dat de drinkwaterleverancier op basis van financiële gegevens een dossier moet indienen bij het federale ministerie van Economische Zaken. Na het advies van het Comité der Prijzen zou de minister dan zijn goedkeuring geven aan een nieuwe prijs voor het water. U hebt me tevens geantwoord dat in het MINA-plan 2 onderzocht zou worden in hoeverre de tariefstructuren kunnen worden geüniformiseerd. Dat zou een eerste stap zijn in het stroomlijnen van de drinkwaterprijzen in Vlaanderen.

Als gevolg van dit antwoord heb ik ook minister Picqué ondervraagd in de Senaat. Hij zag het niet zitten om de drinkwaterprijzen te convergeren. Dat is een vervelende situatie. Enerzijds zijn we afhankelijk van de prijssetting op federaal niveau; anderzijds begrijp ik uit uw antwoord dat u het wel nodig acht de prijzen te laten convergeren, zodat ze voor iedereen gelijk zijn.

Ramoudt

Dat is overigens al voor de elektriciteit het geval, waarom zou het voor water niet kunnen? Heel wat intercommunales zien er een bron van inkomsten in. Afhankelijk van de intercommunale worden grote of kleine dividenden aan de aangesloten gemeenten uitgekeerd. Het zou normaal zijn dat overal in Vlaanderen dezelfde prijs wordt betaald. Voor benzine of diesel betalen we op enkele centiemmen na overal dezelfde prijs, terwijl voor het water de verschillen oplopen tot 100 procent. Dat gaat niet langer op.

Hoe reageert u op de houding van de federale minister, die zegt dat ieder bedrijf zijn eigen productietechnieken heeft, zodat de ene duurder produceert dan de andere? Van de liberalisering van het elektriciteitsnet is vooral de eindgebruiker beter geworden. De prijzen van de elektriciteit zijn gedaald. Hetzelfde effect kunnen we vaststellen in de telefonie. Die liberalisering moet op een of andere manier ook mogelijk zijn voor het water, waarvan de toelevering nog veel belangrijker is. Hoe zal het Vlaams Gewest zich in deze materie opstellen ten aanzien van de federale overheid?

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Drinkwater en drinkwaterprijzen zijn bijzonder belangrijk. Ik steun dan ook de minister in haar uitvoering van het MINA-plan 2. Prijssetting heeft ook te maken met het verbruik. Er moet rationeel met water worden omgesprongen. De criteria die we daarbij hanteren, hebben een impact op de tarifiering. De problematiek past dus ook in het Vlaams milieubeleid.

Het lijkt me dan ook logisch dat Vlaanderen op termijn de bevoegdheid krijgt over de prijssetting. Deze discussie kan ook elders worden gevoerd. Ik zou echter denken dat minister Picqué toch al wat antwoorden zou kunnen vinden in het antwoord van minister Dua en de uitvoering daarvan, namelijk in het transparant maken van de tariefstructuur in Vlaanderen. Ik steun dat ten volle. Ik wil ook aan de minister vragen welke timing ze ziet in dat doorzichtiger maken van de tariefstructuren in Vlaanderen. Op die manier kunnen we een duidelijker beeld krijgen.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, we zitten in een situatie waarbij er een zeer groot aantal watermaatschappijen zijn die elk binnen hun eigen omstandigheden werken. De ene

maatschappij kan al op een gemakkelijker manier water winnen dan de andere. Dat heeft gevolgen voor de prijszetting. De ene maatschappij heeft een andere dienstverlening dan de andere. Ook dat heeft gevolgen voor de prijszetting. Elke maatschappij heeft ook haar eigen werkomstandigheden.

Als de federale minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek opmerkt dat het economisch te verantwoorden is dat er kostprijsverschillen zijn, heeft hij vanuit zijn economische gedachtegang natuurlijk gelijk. Het feit dat een Antwerpse maatschappij water kan winnen uit het Albertkanaal heeft natuurlijk een enorm grote invloed op de prijs tegenover een maatschappij die via grondwaterlagen het water moet winnen. Vanuit een louter economische benadering heeft hij dus gelijk.

Het is echter net mijn bedoeling om de drinkwaterprijs vanuit een ruimer perspectief te bekijken dan louter economisch. Er moet ook aandacht zijn voor de hydrologische realiteit. Er moet ruimte blijven voor sociale overwegingen en voor het nastreven van doelstellingen inzake rationeel watergebruik. In het kader van actie 65 van het milieubeleidsplan wordt nu de problematiek van de tarief- en kostenstructuur nader onderzocht. Deze studie is nog niet af. In het antwoord van de administratie wordt niet gezegd wanneer ze klaar zal zijn. Ik zal dit nog nakijken.

In ieder geval hebben we momenteel de eerste gesprekken gehad met de watermaatschappijen over het vermelden van de milieuheffing op de factuur van het watergebruik. Dat zal automatisch aanleiding vormen om de kostenstructuur binnen die watermaatschappijen te herbekijken. Voor mij is dat altijd een zeer belangrijk punt geweest en het zal zeker al een invloed hebben op het rationeel watergebruik. Bij de watermaatschappijen zal het ook een eerste aanzet vormen om gezamenlijk iets te doen rond de kostenstructuur.

We zijn nu bezig met het inventariseren van de systemen bij elke maatschappij. We zullen analyseren op welke manier die drinkwaterprijzen samengesteld worden. We zullen ook nagaan wat er in het buitenland gebeurt.

We mogen ook niet uit het oog verliezen dat drinkwater een basisrecht is. Men moet dus toch oppassen als men spreekt over liberalisering. Het is goed dat de overheid de hefboomen in handen houdt, zodat we dat als basisrecht kunnen blijven garanderen voor de bevolking.

Dua

Dit neemt niet weg dat er in de drinkwatersector wel degelijk rationalisaties kunnen gebeuren. In de publieke opinie is het uiteraard zeer moeilijk te begrijpen dat twee overburen totaal verschillende prijzen moeten betalen voor het water. We zullen dus zeker moeten werken in de richting van een uitvlakking van die verschillen. We zullen nagaan op welke manier we de maatschappijen op dezelfde lijn kunnen krijgen.

Ik denk dat er dus eigenlijk geen echte tegenstrijdigheid is tussen de woorden van minister Picqué en mijn doelstellingen. We moeten afwachten wat de resultaten zijn van die studie in het kader van actie 65. Dan zullen we met hem het gesprek aangaan over hoe we dat kunnen regelen. Ik denk echter dat het gesprek met de watermaatschappijen belangrijker zal zijn dan het gesprek met het federale niveau.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is belangrijk dat u er in ieder geval mee bezig bent. U zegt dat het een basisrecht is. Ik weet niet in welke mate een liberalisering van het waternet dat basisrecht in het gedrang zou kunnen brengen.

Ik meen wel dat u als minister zou moeten kunnen bereiken dat men vermijdt dat het basisrecht wordt

misbruikt. Leveranciers die dat basisrecht misbruiken om er een lucratief recht van te maken, moeten worden gestopt. Men moet dus inderdaad eens die kostenstructuur bekijken. Ik ben ervan overtuigd dat de winstmarges wel eens van zeer uiteenlopende aard zouden kunnen zijn.

Mevrouw de minister, ik zal dit dossier van nabij blijven volgen. Ik wil er een punt van maken dat alle Vlamingen dezelfde prijs betalen voor dit basisrecht. Daar gaat het om. Het gaat immers niet op dat men verschillende prijzen hanteert voor hetzelfde basisrecht.

Minister Vera Dua : Op dat vlak zitten we zeker op dezelfde golflengte. We streven allemaal naar uniforme prijzen. Ik geloof echter niet in een 'electrabelisering' van het water. Dan zal het misschien wel dezelfde prijs zijn, maar het zal een serieus hoge prijs zijn. De consument zal dan de rekening betalen. Daar verschillen we dus van mening.

De heer Didier Ramoudt : Dat moet u dan maar inschrijven in de convenants.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.39 uur.*
